

പുസ്തകം ൧൧

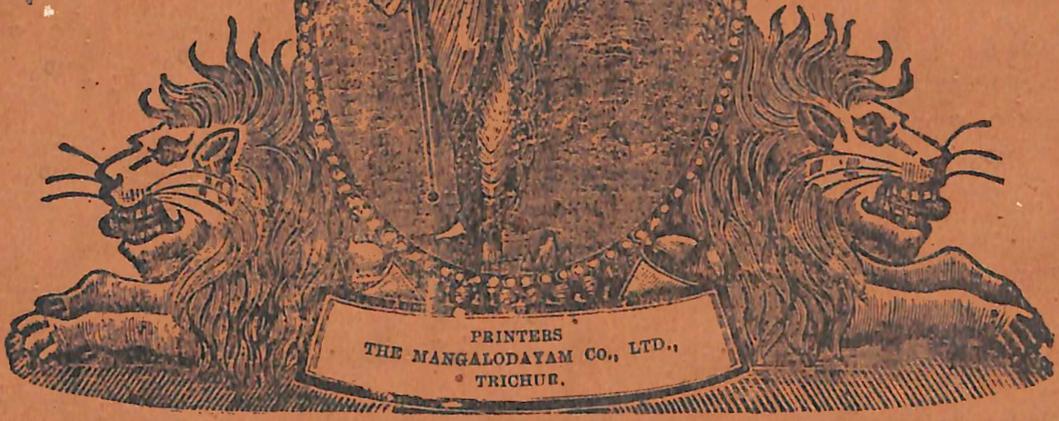

ലക്കം ൧

Rs 85
(18)

മംഗളോദയം

മുൻപു മേടം.

PRINTERS
THE MANGALODAYAM CO., LTD.,
TRICHUR.

സുധാബിന്ദു.

മനുഷ്യരും, ഹൃദയംകൊമ്പുകവുമായ ഒരു സാമൂഹ്യരായിക
നോവൽ.

ശ്രീമാൻ ആർ. സി. ദത്ത് അവർകളുടെ ഒരു ശ്രുതിപ്പെട്ട
നോവലിന്റെ തർജ്ജമ.

ദാമ്പത്യജീവിതത്തെ ഇതിലധികം ഫലിതത്തോടെ
വിലക്ഷവാൻ പ്രയാസമാണ്.

ഒരു പേരെടുത്ത ഗദ്യകാരനായ മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണൻ ജനം
ദൂതമേന്മവനാണ്, ഗൃഹകാരൻ. പുസ്തകം അച്ചടിച്ചതു
ങ്ങിയിരിക്കുന്നു. കടലാസ്സിന്റെ ഭദ്രിക്ഷം നിമിത്തം കുറച്ചു കോ
പ്പികൾ മാത്രമേ ഇപ്പോൾ അച്ചടിക്കുന്നുള്ളൂ. ആവശ്യക്കാർ
താഴെ പറയുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അപേക്ഷിക്കുക.
മാനേജർ, മംഗളോദയം കമ്പനി, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

വിഷയവിവരം.

- ൧. മംഗളം
- ൨. പ്രസ്താവന
- ൩. ഐതിഹ്യങ്ങൾ
 - i. മതിലകം
 - ii. തിരുവെള്ളക്കുഴവ്
- ൪. ചോക്വാൻ പോകുന്ന കവിതകൾ.
(പ്രണയകവനം)
- ൫. ജാതികളും വൃത്തിമയ്യാദികളും
 - i. തിരുവകുപ്പൊണ്ടകിടാവ്
 - ii. മണ്ണാർപാട്ട്
- ൬. പുഷ്പാഞ്ജലി
 - കെ. കഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി.എ., ബി.എൽ.
- ൭. നിരസനം—൨
 - വരവൂർ കപ്പിളിങ്ങാട്ടു നാരായണൻ ഭട്ടതിരി
- ൮. ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.
- ൯. **सिद्धान्तविन्दुः (अनुबन्धः)**
महासहोपाध्यायो गोदवर्मराजः ।

ആ തങ്കനിഗ്രഹഗൃഹികകൾ.

പലവിധ പീഡിതന്മാർക്കു് ഒരുത്തമബന്ധു.

നീചനായ രാവണനേയും, മറ്റു ദുഷ്ടന്മാരായ രാക്ഷസന്മാരേയും
സംഹരിച്ചു, തന്റെ ബന്ധുക്കളേയും വെടിഞ്ഞ ശ്രീരാമഗോപാന്റെ കാൽ
ശരണം പ്രാപിച്ചു വിഭീഷണനെ സകല അഭീഷ്ടങ്ങളും സാധിപ്പിച്ച് ഭൂ
വിൽ അദ്ദേഹത്തിനെ ലങ്കാപുരിയിൽ രാജാവാക്കി വാഴിച്ചു പിന്നീടുണ്ടായ
സകല അദ്വൈതത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചതുപോലെ പലവിധ ഭയങ്കരരോഗ
ങ്ങൾക്കധീനപ്പെട്ടവർ ഞങ്ങളുടെ ലോകപ്രസിദ്ധിയുള്ള ആതങ്കനിഗ്രഹഗൃ
ഹികകളെ ഒരു ബന്ധുവായി കരുതി അവയെ ഉപയോഗിച്ചാൽ അവരുടെ
സകല പീഡകളേയും ക്രമേണ നീക്കി അവർക്കു് അളവാര കായബലവും,
ഐശ്വര്യവും കൊടുക്കുകയും, ഭാഗ്യവാന്മാരാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യും. അ
ങ്ങിനെയിരിക്കെ ഞങ്ങളുടെ മേൽപ്പറഞ്ഞ സിദ്ധൗഷധത്തെ കേട്ടിട്ടും അ
നുഭവിച്ചിട്ടും ഇല്ലാത്തവർ ഇതിന്റെ ഗുണത്തെ ഒരു പരീക്ഷിച്ചുനോക്കട്ടെ.

32 ഗൃഹികകൾ അടങ്ങിയ ഡപ്പി 1-കു് 1-കു.

വൈദ്യശാസ്ത്രി, മണിശങ്കരഗോവിന്ദജി,
ആതങ്കനിഗ്രഹവൈദ്യശാലാ,

157 ബ്രോഡ്‌വെ മദിരാശി.

N. B. മേൽവിലാസം ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതണം.

ഇങ്ങിനെ സംഭവിക്കുവാൻ കാരണഭൂതനായ എല്ലാ മഹാനാരോ
ടും ഈ അവസരത്തിൽ ഞങ്ങൾ വളരെ നന്ദിപറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

സാഹിത്യം, ചരിത്രം, ശാസ്ത്രം തുടങ്ങി വിവിധവിഷയങ്ങ
ളെപ്പറ്റിയ ലേഖനങ്ങൾ, കഥകൾ, കവിതകൾ മുതലായവ മുട
ങ്ങാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഞങ്ങൾ ശ്രമിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ചി
ല സമയങ്ങളിൽ ഇച്ഛാഭംഗത്തിന്നിടയാവറില്ലെന്നില്ല. ലേഖന
ങ്ങൾ കിട്ടാത്തല്ലോ കിട്ടുന്ന ലേഖനങ്ങൾ ഉദ്ദേശാനുഗണമാകാത്ത
താണ് ഇതിനു കാരണം. വിഷയത്തിലോ വിഷയപ്രതിപാദന
ത്തിലോ ഒന്നുകിൽ പഴയ, അല്ലെങ്കിൽ പുതുമ, ഈ രണ്ടിലൊന്നി
ല്ലാത്ത ലേഖനങ്ങൾക്കു 'മംഗളോദയ'ത്തിൽ സ്ഥലമനുവദിക്കാറി
ല്ലെന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പറയാൻ വയ്യെങ്കിലും, അങ്ങിനെയുള്ള ലേഖനങ്ങ
ളെ ഞങ്ങൾ ഇഷ്ടപ്പെടാറില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ്.

സാഹിത്യം, ചരിത്രം, ശാസ്ത്രം മുതലായ വിഷയങ്ങളിൽ പഴ
യ പ്രബന്ധങ്ങൾതന്നെ പലതും ഇനിയും പുറത്തുവരുന്നതെ കിടപ്പു
ണ്ട്. അവയെ കാരോന്നാഴിത്തിരഞ്ഞുപിടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്ത
ുന്നതു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ കനംകാണുവാൻ വളരെ ഉപകരി
ക്കുമെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. പഴയ സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിലെ വി
ഷയങ്ങൾ തന്നെ പലതും കേരളീയർക്കിപ്പോഴും പുതിയവയാണെന്നു
പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു കേരളചരിത്രം ഇനി
യും ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്കു ചരിത്രവിഷയത്തിൽ ന
വീനരീതിയിലുള്ള നിരൂപണങ്ങളെക്കൊള്ളുക. നല്ലതു പഴയ ചരി
ത്രശകലങ്ങളെ പുറത്തു പുറപ്പെടുവിക്കുകയാകുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിലാ
ണെങ്കിൽ പുതിയ സംഗതികളെ പഴയ ശാസ്ത്രതത്വങ്ങളോടു തട്ടി
ച്ചുനോക്കി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ് അധികം
പ്രയോജനമുള്ളത്; നവീനശാസ്ത്രങ്ങളുടെ വെറും തർജ്ജമകൊണ്ടു
യതൊരു പ്രയോജനമില്ല. ഈ വക സംഗതികളാൽ, 'മംഗ
ളോദയ'ത്തിന്റെ കാർയ്ക്കത്തിൽ പലവകയായിട്ടുള്ള പഴയ പ്രമേയ
ങ്ങൾക്കു പൂർണ്ണമായ പ്രാധാന്യം നൽകുവാൻ ഞങ്ങൾ തീർച്ച
പ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതോടുകൂടി, മുൻപു ചെയ്തിരുന്നപ്രകാരം ഓ
രോ സംസ്കൃതലേഖനങ്ങളും മാസന്തോറും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ
നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, ആ സംഗതിയിൽ ചിലു ലേഖനങ്ങ

ഉള്ളകാലം നല്ലത് ഉപയോഗപ്രദങ്ങളായ വല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയായിരിക്കുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

മല്ലാത്ത ഭേദഗതികൾ മാസികയുടെ പ്രകൃതിയെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ളതാകുന്നു. പ്രകൃതിയിലെമ്പോഴെ ആകൃതിയിലും ഈ പുതുമുദ്രാഭരണത്തോടുകൂടി കാഴ്ചയാൽ വ്യത്യാസം വരുത്തേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. മൂന്നാണ്ടിലുണ്ടായിരുന്ന 'ക്രോൺ' വലുപ്പത്തിൽ കടലാസ്സു കിട്ടുവാൻ പ്രയാസമായതുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയിൽ മാസിക 'റോയൽ' വലുപ്പത്തിലാക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ശാന്തതയെ ഇല്ലാതാക്കുന്ന ഇപ്പോഴത്തെ മഹായുദ്ധം നിമിത്തം വമ്പിച്ച രാജ്യങ്ങൾക്കുതന്നെ വലുപ്പവും ചെറുപ്പവും സംഭവിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, മാസികയുടെ വലുപ്പത്തിലുള്ള ഈ വ്യത്യാസം വായനക്കാർക്കു ക്ഷണവ്യയമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു പുസ്തകത്തിന്റെ വലുപ്പം ചുരുങ്ങുന്നതല്ലാതെ വായിക്കാനുള്ള വിഷയങ്ങൾക്കു കറച്ചു വരാനു കഴിക്കുവാൻ പ്രത്യേകം മനസ്സികത്തുണതുമാണ്.

പുതിയ വർഷത്തിൽ മാസികയ്ക്കു വരുത്തുന്ന ഭേദഗതികളുടെ ഒരു നിഴൽ ഈ ഒന്നാം ലക്കത്തിൽ കാണുവാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ട് ഈ പ്രസ്താവന ഇവിടെ നിൽക്കട്ടെ.

എ ഐ ടി ഇ ടി

എ. മ. തി. ല. ക. ഓ.

തുടങ്ങിയപ്പോൾ വടക്കുനാഥൻ ക്ഷേത്രത്തിന്നു മതിലകം എന്ന് നന്നായ പേരും, 'വടക്കുദേവനു നെയ്യാട്ടം പ്രധാനമായും ചെമ്പു പയ്യുമായി കേട്ടും കണ്ടും വരുന്നുണ്ടല്ലോ. അതിന്നുള്ള കാരണം ഇന്നത്തെ പ്രാചേണ ജവാങ്ങൾക്കു അറിവുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന് എനിക്കു ധൈര്യമായി പറയുവാൻ അർഹതയില്ല. എങ്ങിനെയായാലും കൊള്ളാം, എനിക്കു കേട്ടറിവുള്ളതിനെ വിവരിക്കാം. വടക്കു

ശ്രീകോവിലകത്ത് ഒന്നാമതായി പ്രതിഷ്ഠിക്കുവാനാർഭിച്ചതു സ
 ക്ഷാൽ ആദിപരശുരാമനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ബ്രഹ്മകലജാതനെ
 കിലും അനന്ദമായ ക്ഷാരപ്രവൃത്തിമൂലം ബ്രാഹ്മണ്യത്തിന്നു നൂന്നത
 ഭവിച്ചതിനാൽ ബിംബം പീഠത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചുമാത്രം നിവൃത്തിയാക്കി
 എളകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മാന്ത്രികമായും താന്ത്രികമായും അഭാകം
 ശ്രമം ചെയ്തിട്ടും പ്രതിഷ്ഠ സഫലീഭവിച്ചില്ല. തദവസരത്തിൽ ഘോ
 നായ പരശുരാമനും അവിടെ കൂടിയിരുന്ന മറ്റു മഹാജനങ്ങളും
 വിസ്മയപരിതാപങ്ങളോടുകൂടി കിംകർത്തവ്യതാമുഖന്മാരായിനിന്നു.
 അപ്പോൾ പരവിലൈവരവിൽ മതിലാൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ മ
 ഹാൻ യദൃച്ഛയാ തൽക്ഷേത്രസന്നിധാനത്തിലാഗതനായി. കണ്ണാ
 നുകണ്ണമായി തല്ലാലപ്രസ്തുതത്തെ താൻ കേട്ടറിഞ്ഞു. 'ഞാൻ നി
 ചകലജാതനാകകൊണ്ടു ക്ഷേത്രത്തിലെ മതിലിനകത്തു കടക്കാമോ?
 കടക്കുവാൻ വിരോധമില്ലെങ്കിൽ കാളും ഞാൻ നിരവേറീത്തരാം'
 എന്ന് അവിടെ കൂടിയിരുന്ന മഹാജനങ്ങൾ കേൾക്കുവേ പറഞ്ഞു.
 ആ സംഗതിയും വഴിക്കുവഴിയായി കേട്ടു കേൾപ്പിച്ച സാക്ഷാൽ പ
 രശുരാമകണ്ണരസ്യത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. പരവിലൈവ വന്ദനങ്ങളുവേ
 ളം കേവലം മാനുഷന്മാരല്ലാ ദിവ്യന്മാരാണെന്നു പരശുരാമമനിക്കും
 മറ്റു സജ്ജനങ്ങൾക്കും അറിവുള്ളതാണ്. ഈശ്വരേച്ഛ യുക്തപ്രകാര
 മോ എന്നാലോചിച്ചു, ആ മതിലാൻ എന്ന മഹാൻ അകത്തു ക
 ടക്കുവാൻ ഏകാഭിപ്രായന്മാരായി അനുവാദം കൊടുത്തു അദ്ദേഹം
 അകത്തു കടന്നു ശിവലിംഗം കയ്യിലെടുത്തു താൻ നിഷ്ഠിരകല
 പത്തിൽ ഉല്പന്നനാകകൊണ്ടു ജാത്യനുസാരണ സാക്ഷാൽ ആദികി
 രാതമൃത്തായെ സങ്കല്പിച്ചു ബ്രാഹ്മണമായ മുഹൂർത്തത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ ചെ
 യ്തു. പ്രതിഷ്ഠാബിംബം നിശ്ചഞ്ചലമായി സ്ഥിതിയു ചെയ്തു. ബ്ര
 ഹ്മകലശം ആടിയതിന്നുശേഷം ആ മതിലാന്റെ മഹാശക്തികൊ
 ണ്ടു കിരാതമൃത്തിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം പ്രത്യക്ഷമാക്കുവാൻ വേണ്ടിയോ
 എന്നു തോന്നാമന് മദ്ധ്യമപാണ്ഡവനായ അജ്ജനന്റെ കോദണ്ഡ
 താഡനത്താലുണ്ടായ വ്രണം രക്തസ്രാവത്തോടുകൂടി പ്രതിഷ്ഠാബിം
 ബത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ കാണുമാറായി. എല്ലാവരും ശങ്കിതഹൃദയ
 ന്മാരാവുകയും ചെയ്തു. ഈ അമംഗലത്തിന്നു കാരണമെന്തെന്നും
 ഇതിന്റെ നിവൃത്തി ഏതെന്നും പരശുരാമൻ ആ മഹാനോടു ചോ

ദിച്ചു. “ഇതു സാരമില്ല. ഗുണങ്ങളുണ്ടുവാൻ പശുവിൻറെയ്തിനു തുല്യം വേറെ സാധനമില്ലെന്നു” പാഞ്ഞു തന്റെ കൈതോലവട്ടിയിൽനിന്നും അല്പം പശുവിൻറെ വപാറൈയ്ക്ക് എടുത്തു ശിരസ്സിൽ ലേപനംചെയ്തു സമയം രക്തസ്രാവം കാണാതെയായി. ഗുണവും കിണമായി. ഈ പരമൈശ്വര്യം കണ്ടു സമസ്തജനങ്ങളും അത്യാശ്ചര്യമെന്നിങ്ങിനെ ഘോഷിച്ചു. മതിലാൻ എന്ന് ദിവ്യപുരുഷൻ യഥാഗതം പോകയും ചെയ്തു. ഇതുകാരണമാകുന്നു വടക്കു നാഥനു നെയ്യുടും പ്രധാനമായത്. മതിലാൻ മതിലിനകത്തു പ്രവേശിച്ചതുകൊണ്ടാകുന്നു ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്നു മതിലകത്തു എന്നൊരു പ്രത്യേകനാമമുണ്ടാവാൻ ഉള്ള കാരണം. പ്രസ്തുതം എങ്ങിനെയായാലും കൊള്ളാം. അയ്യപ്പതിയില്ലെന്നു നിസ്സംശയമായും പറയാം.

൨. തിരുവെള്ളക്കാവ്.

ഇതേവിധം തന്നെയാകുന്നു തിരുവെള്ളക്കാവുക്ഷേത്രവും. അടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങൾക്കു പെരുവനം എന്ന പേർ ഇന്നും വിളിച്ചു വരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം പുരാതനകാലങ്ങളിൽ കാടായിരുന്നുവെന്നു വിചാരിപ്പാൻ ധാരാളം അവകാശമുണ്ട്. പറവിലെറവരിൽ തിരുവെള്ളൻ എന്ന മഹാൻ എറച്ചിക്കാവു തോളിലെടുത്തു വിച്ഛുവാൻ കൊണ്ടുപോകുന്ന മദ്ധ്യേ ഈ പെരുവനത്തിൽ യദൃച്ഛയാ വന്നുകൂടി. നേരവും അസ്തമയമായി. ഇരുളാകയാൽ ഇനി സഞ്ചരിപ്പാൻ കഴികയില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ആ കാട്ടിൽ ഒരേടത്ത് എറച്ചിക്കാവു താഴെയിറക്കി ഇരിപ്പായി. ആ കാടും ഭൂതപ്രേതപിശാചാദികളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞുള്ള ഘോരകാന്താരമായിരുന്നു. അവരാകൾ എറച്ചിയും തിരുവെള്ളനെയും കണ്ടു ഭക്തബ്രഹ്മികളായി വളരെ സന്തോഷിച്ചു. അടുത്തു ചെന്ന സമയം അദ്ദേഹത്തിൻറെ ബ്രഹ്മതേജസ്സിനാൽ സഹിക്കുവരിയാതെയായി ഭൂത മറി നിന്നു. തിരുവെള്ളൻ “എന്താ നിങ്ങൾ ഭൂതം പോകുന്നത്. വരുവിൻ! വരുവിൻ! എറച്ചിയും എന്നെയും ഭക്തിക്കാം” എന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടു അവരാകൾ ഭയസമ്പ്രസ്തന്മാരായി റി

ന്നു. ആ മഹാന്റെ സങ്കല്പശക്തിയാൽ ദൂരം പോകുവാനും ശക്തരായില്ല. വഴിയാത്ര ചെയ്യുന്നവരെ ഭയപ്പെടുത്തിയും കൊന്നു ഭക്ഷിക്കുകയും മാറ്റം പല പല ഉപദ്രവം ചെയ്യുന്നതു മേലാൽ ഇല്ലാത്തയാക്കി ആ പ്രദേശം നിർമ്മാക്കുവാൻ വേണ്ടി ഈ ഭൂതാദികളെ ശാസിപ്പാനായി ഭൂതപതിയായ ശാസ്താവിനെ താനിരുന്ന സമീപത്തിലായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. തിരുവെള്ളൻ കാര്യ ഏറുകയ്ക്കു സ്ഥലത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചതുകൊണ്ടത്രെ തിരുവെള്ളക്കാവ് എന്നു ക്ഷേത്രത്തിന്നു പേര് പറയുന്നതു്. അതു മുതൽക്കു കാടല്ലാം പോയി വിശേഷപ്പെട്ട നഗരമായി തീർന്നു. ജനങ്ങൾക്കു് ഉപദ്രവവും തീർന്നു. മേൽക്കുമേൽ ശ്രേയസ്സുമായി. ബൃഹസ്പതി നക്ഷത്രത്തോടു കൂടിയ ലഗ്നത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതുകൊണ്ടു സാക്ഷാൽ ദേവാചാര്യൻ പ്രത്യക്ഷമായി. ഈ ക്ഷേത്രസന്നിധാനത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിക്കുന്നവർക്കു് ഏറ്റവും വിദ്വത്പരന്മാരുടെ മനസ്സു തിരുവെള്ളൻ വരംകൊടുത്തു നിമിത്തമാകുന്നു വിദ്യയ്ക്കു പ്രധാനമെന്നു പറയുന്നതു്.

പോകുവാൻ പോകുന്ന കവിതകൾ

പ്രണയകലഹം—(കരു കറത്തി)

ഉണ്ണിശ്ശണമതിതമ്പുരാന്റെ രൂപകാലിനകളെ വെട്ടിച്ചുത്താൻ
 തൊന്നൊരു കറത്തിപാടീടുന്നു വില്ലമൊഴിച്ചു നെകാത്തിടേന്നും
 വെണ്ണുനിറമൊത്തവെണ്ടലമേൽ ചെണ്ണിറന്നിന്നു ശംഭുദേവൻ
 കെട്ടിയവരായ പാപ്പതിയെ കെട്ടിപ്പണന്നതിരോഷമോടും
 വാണജളീടുന്ന ശകരനെ ഏണവിലോ ചന്ദനോക്കിമന്ദം
 പൂഞ്ചിരിച്ചു ന്ദികാകൊണ്ടുടയിലെപ്പഞ്ചമിച്ചു ന്ദൻ രശോഭയേണ
 കട്ടകവരന്നമന്ദസ്മിതം വിഷുവാധിശമനമോയിപ്പിച്ചു

ചേരെയൊരത്തിഭടക്കകത്തുകേറിയിരിപ്പതുണ്ടെന്നശക
 തന്നതാരികലുണ്ടാകയാലമ്മടിയിൽനിന്നിറങ്ങിടാതെ
 കാത്തിരിക്കുന്നാളിലേകദിനംപാ. ഞ്ചിരിയാതെരജസ്വലയായ്
 നാലുനാൾചെന്നുതുസ്മാനത്തിനായ്കാലംസമീപിച്ചുനേരത്തികൽ
 മുക്കണ്ണുദേവനിൽശകയോടെതൻകമാരന്മാരെതൃക്കണ്ണാത്തു
 ഉണ്ണിഗ്ഗണപതിഎന്മകനെഅമ്മേടെകൂടെനീപോരരുതെ
 അച്ഛൻമടിതന്നിൽചെന്നിരിക്കഅമ്മകളിച്ചവരുന്നതോളം
 അച്ഛൻമടിതന്നിൽചെന്നിരിക്കഅമ്മകളിച്ചവരുന്നതോളം
 സുബ്രഹ്മണ്യനുണ്ണിഎമ്മകനെഅമ്മേടെകൂടെനിപോരരുതെ
 അച്ഛൻമടിതന്നിൽചെന്നിരിക്കഅമ്മകളിച്ചവരുന്നതോളം
 വേട്ടെക്കാരമകനെനമകനെവേട്ടയ്ക്കായിട്ടുനീപോകരുതെ
 അച്ഛന്നരികത്തുപോയിരിക്കഅമ്മകളിച്ചവരുന്നതോളം
 മക്കളെമുപ്പരെക്കാവലാക്കിവെക്കുന്നോലപ്പണ്ണുചാത്തിദേവി
 ചൈനാടൻമഞ്ഞളരച്ചുരുട്ടിനൊന്നേനിവാകയെടുത്തുകയ്യിൽ
 മൈലോഞ്ചിത്താളിയൊടിച്ചുവേഗംഅകംഗംഗയിൽചെന്നിറ
 മൈലോഞ്ചിത്താളിയുരച്ചൊഴിച്ചുനൊന്നേനിവാകകഴിച്ചുരുട്ടി (ങ്ങി
 ചൈനാടൻമഞ്ഞൾമുവത്തുതേച്ചുനൊന്നേനിവാകതമ്മെയ്യിൽതേച്ചു
 മൈലോഞ്ചിത്താളിയുരച്ചുടുത്തുനീലാളിവണ്ണമാംവേണിതേച്ചു
 നീർകോരിമെയ്യിൽതളിച്ചുകൊണ്ടുനീരാടുവാനായ്തുനിഞ്ഞുകൊ
 (ണ്ടാൾ.

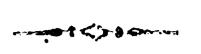
ഗംഗയിലിങ്ങിനെച്ചുളവാത്താഗംഗാധരൻകഥംകേട്ടുകൊൾക
 ശ്രീപാർവ്വതിദേവിനീരാടുവാൻജാഹന പി.കാമ്മാറുവോയനേരം
 മക്കളെമുപ്പരെനോക്കിമനംമുക്കണ്ണുദേവനരുളിച്ചെയ്തു
 ഉണ്ണിഗ്ഗണപതിനിത്യന്തിപ്പോൾഎന്മടിതന്നിൽവസിച്ചിടുന്ന
 നാളികേരംഗുളനെയ്യിലപ്പംകാളുന്നതീക്കണ്ഡംതന്നിൽവിപ്രർ
 ഘോമിച്ചിടുന്നതുതിന്നാൻപോകുമോഹംനിന്നക്കതിലേരമല്ലാ
 സുബ്രഹ്മണ്യനുണ്ണിനിത്യന്തിപ്പോളെന്മടിതന്നിലിരുന്നിടുന്ന
 കെഴിയികളെചെയ്തിടാതെ ഹൃദയമോടങ്ങിരിപ്പതെത്തു
 വേട്ടെക്കാരമകനെത്തുളവംവേട്ടയാടിടുവാൻപോയിടാത്തു
 വില്ലംശാങ്ങുക്കൈകൊണ്ടുനീനില്ലാതെവേട്ടെക്കുപോകയിപ്പോൾ

അച്ഛൻപറഞ്ഞതു മക്കളോടേപ്പിച്ഛിച്ചില്ലമ്മതൻപറക്കിനാലെ
 മുപ്പാറവെരികുമുവരിലും അല്ലമായുള്ളൊരുകോപംവന്ന
 ഉണ്ണിഴമ്പതിരുകഴുത്തിൽ എണ്ണത്തിലൊന്നുകൊടുത്തുതള്ളി
 സുബ്രഹ്മണ്യനുണ്ണിതൻറനേരെക്ഷിപ്രംകയത്തൊന്നോക്കിദേവൻ
 വേട്ടക്കൊരുമകനുണ്ണിതന്നെകോട്ടംവരുത്താതെയൊന്നുടിച്ചു
 മക്കളുമുവരെയൊക്കിമുക്കുണ്ണദേവനുംതോഷമാൻ
 ഗംഗയെത്തന്നടിതന്നിലാക്കിസംഗമിച്ചുപലഭാവത്തോടും
 ചുംബനാലിംഗനമെന്നുമാറ്റംമന്മാദംബരംചെയ്തുവാണാർ

അക്കാലമാകാശദേശമായിചൊല്ലോണ്ടനാരദമാമുനീന്ദ്രൻ
 കാലാരിദേവനെവന്ദിക്കുവാൻകാലംകളയാതെവന്നുവിടെ
 നിത്യംവസിക്കുന്നമണ്ഡപത്തിൽനിത്യസപരൂപനെക്കണ്ടതില്ല
 ദിവ്യമാംകണ്ണിനാൽനോക്കുന്നേരംഅവ്യംജമെല്ലാംമനസ്സിലായി
 വാസ്തവമെല്ലാമറിഞ്ഞുതാനുംഅസ്തുനമുക്കിതനല്ലലാക്ക്
 ഇന്നുകലവത്തിനുള്ളുവഴിവന്നതന്നമ്മുടെഭാഗ്യഭാഗ്യം
 അങ്ങുതിരിച്ചിതനാരദനുംചെന്നുദേവീകളിക്കുന്നദിക്കിൽ
 മേൽഭാഗമായിട്ടുനിന്നുതദാസൽഭാവമേറുന്നമാമുനീന്ദ്രൻ
 വാസ്തവംചൊല്ലിയലൈൻറകഥഅസ്തുവാമെന്നതിനില്ലവദം
 ഇത്തരംചിന്തിച്ചുമാമുനീന്ദ്രൻഉത്തമവീണവായിച്ചുകൊണ്ട് (അർ
 പാവു്തീദേവിതാൻകേൾക്കെചൊന്നാൻശവ്വൻറസവ്വവിചേഷിത
 “ഞാനില്ലോരപോയില്ലകൈലാസത്തിൽകാലാരിദേവനെക്കണ്ടതി
 ഉണ്ണിഴമ്പതിരുകഴുത്തിൽമെല്ലെപ്പിടിച്ചങ്ങുതള്ളിയില്ല (ല്ല
 ഷൺമുഖൻറതലകിട്ടുമുഷ്ടപ്രാസമ്മാനിക്കുന്നതുംകണ്ടതില്ല
 വേട്ടക്കൊരുമകനുണ്ണിതന്നവേട്ടക്കുതള്ളിയയച്ചതില്ല
 മുവ്വരംകണ്ണീർതുടച്ചുകൊണ്ടുപോവതുംഞാൻതരുകണ്ടതില്ല
 ശ്രീപാവു്തിയെമടിയിൽവെച്ചുപുൽകതുംഞാൻതരുകണ്ടതില്ല
 അങ്ങുചെന്നല്ലൊഴംശ്രീപാവു്തിഇങ്ങുവന്നല്ലൊഴംശ്രീപാവു്തി
 ശ്രീപാവു്തീദേവിഎത്രയുണ്ടുനേയുള്ളുവെന്നതാണുകേൾവി
 ഞാനിവയൊന്നുമെകണ്ടതില്ലനാരായണശിവപോയിട്ടുനാ”

നാരദൻചൊല്ലിയതിൻറസാരംനേരെയരിച്ചിതുപാവു്തിയും
 കോപമോടെയൊന്നുമുങ്ങിവേഗംതാപംപൊറുക്കാതെപൽകടിച്ചു
 ചുറ്റിയോരാടയടുത്തിടാതെകുട്ടശിഞ്ഞമുടികെട്ടിടാതെ

തന്നെയിലെജലംതോത്തിടാതെ നമുരാതിയിൽരോ
കാലാഗ്നിപോലെജലിച്ചിടുന്നമലേയപട്ടുതത്തിൻ
പാശുപതനതുകണ്ടനേരംതാണുജടയിലൊളിച്ചുഗം
താനൊന്നറിഞ്ഞില്ലയെന്നപോലെമൗനത്തെപ്പിന്നിട
കള്ളനാട്യംകണ്ടുകാല്പേണിയാൾഉള്ളതരിയുവാൻചോ
ത്രനയാമെന്നുണിഞ്ഞുപോയകാനനത്തിന്നവൻഭേ
കാനനേപോകയാനെന്നുമൂലംആനയുടെനിലകാട്ടില
സ്തുനാമെന്നുണിയെപ്പോയകനംപറിക്കുവാൻവേ
കനംപറിക്കുന്നതെന്തിനായിത്തന്നവൻകാട്ടിൽപിറക്കുമ്പോ
കാട്ടിൽപിറന്നാലവർ "യത്നം" കാട്ടിലെകനംപറിയ്പ്പെത്തെന്നോ
കാട്ടിൽപിറപ്പവർക്കുമാറ്റംനേകേട്ടതില്ലേകനമെന്നുള്ളതും
പക്ഷേകാരുമകനംപോയികാട്ടിൽകളഞ്ഞുവെന്നുചോദിച്ചോ
യ്യിലെത്തുകാണുന്നജലംനിന്നെയ്യിലെത്തുകാണുന്നജലം
യ്യിൽത്താൻകളിച്ചുള്ളജലംപുറത്തെയ്യിൽത്താൻകളിച്ചുള്ളജലം
ദവിടെജലശ്രീധരചെയ്തിയെവിടെജലസ്നാനമാടി
ഗംഗയിൽത്താൻകളിച്ചുകെലാസഗംഗയിൽത്താൻകളിച്ച
പിന്നീടിനവെണ്ണവിടെഇങ്ങിനെഉള്ളതെന്നിയല്ലയോ
ജംപരയേണ്ടഎന്റെകാന്തപ്രാജംപരയുമാറില്ലകാന്ത
അങ്ങുതാൻപോയൊരുനേരത്തിൽഗംഗാസമാഗമംചെയ്തില്ലയോ
ഗംഗാസമാഗമംജാതകത്താൽതന്നെനമുക്കുചായതല്ലോ
അഷ്ടമുത്തിയാണിതെന്റെദേഹംപ്രതിലൊന്നായതുംവെള്ളമത്രേ
വെള്ളംശരീരമെന്നാകിലെത്തുകള്ളിയെപ്പൽകേണമെന്നതുണ്ടോ
വെള്ളംഗംഗയുമൊന്നൊന്നുതുണയന്നെവരുന്നിയറിഞ്ഞതില്ല
ഇങ്ങിനെകള്ളംപാഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ളതുമെന്തിനാൻപാവുതിയെ
അങ്ങിനെതമ്മിൽകലാപിക്കുന്നദമ്പതിമാരുടെവാദ്യമധുക്തം
എന്നപോയികിരകിരിച്ചിട്ടെന്തെന്നുംചെയ്യുന്നുവൊന്നവർക്കായ്
ഇങ്ങിനെചൊല്ലിട്ടടങ്ങികളിയിങ്ങിയൊരൊന്നുപ്രാമോടും

ജാതികളും വൃത്തിമയ്യാദകളും

നിരവരകുപ്പാണിടാവ് (തുകിലുണർത്തൽ)

പാഴകൂമ്പതുപോലെനിറയിൽനിന്നാടുംപാമ്പേ
 കാഴികഴുത്തതുപോലെമെന്മേൽചുറ്റിട്ടാടുംപാമ്പേ
 നാലെപടംചുറ്റിക്കൊണ്ടുടുടിയനമ്മുടെഭഗവാനും

അർ. മതടച്ചുകൊണ്ടുടനൈതകതോന്നിയതു

ദുഃഖിക്കാൻതുടങ്ങുന്നേൻശിവേതിനാൽ
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ
 ദുഃഖത്താൽതൊഴിഞ്ഞിട്ടഭഗവാനേ
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ ഉണന്നില്ല
 നാരദമുനീവീണയുമായ്കാമങ്ങൾസ്മര
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ ഉണന്നില്ല
 ശ്രീകൃഷ്ണൻശരിക്കഴലായ്വലഭാഗംനിലവായി
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ ഉണന്നില്ലഭഗവാനും
 ആയിരംചെണ്ടമട്ടമെടകതിമിലാവായ്ചേർപ്പിച്ചു
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ ഉണന്നില്ലഭഗവാനും
 ആനയാലെഅലരിച്ചുകുതിരയാലെപായിച്ചു
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ ഉണന്നില്ലഭഗവാനും
 ആയിരംകൊറുകിടാങ്ങുതിരുമെയ്യിൽപായിച്ചു
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ ഉണന്നില്ലഭഗവാനും
 ആയിരംമകമാർപാടൊക്കെലെയിടുനിന്നാർ
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ ഉണന്നില്ലഭഗവാനും
 ആയിരംബ്രാഹ്മണർവന്നതൊട്ടുശിരസ്സിൽജപംനടത്തി
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ ഉണന്നില്ലഭഗവാനും
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ ഉണന്നില്ലഭഗവാനും
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ ഉണന്നില്ലഭഗവാനും
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ ഉണന്നില്ലഭഗവാനും
 അതിനാലുംതിരുമൊഴിയെ ഉണന്നില്ലഭഗവാനും

എന്നൊരു കഷ്ടമെടോ ഈടുക കലിയുഗകാലമിതെ. എന്നൊരു മരമാമയയെന്നറിഞ്ഞില്ല. നമ്മുടെഭഗവാൻ നമ്മുടെയാരുടെകയ്യാലും ഉണരുവതല്ലയിതെ. ഇതിനൊരുപള്ളിപ്രശ്നംവെച്ചുറിയേണം ശീവോതി. ഭഗവാൻറെമായത്താലെ ആറുമുഖനുംവന്നിതാ. അതിനുവേണ്ട മരക്കുണ്ടെല്ലാപോയേണം. ആറുമുഖനെ. അന്നേപ്പിറന്നു അന്നേവന്നകറുകിടാവിൻശാണകത്താലുംആനടിയോളംവട്ടംനിലമെഴുകേണം. ഒന്നുകൊണ്ടു പന്ത്രണ്ടുരാശിയുംവേണം മുക്കുൻമുക്കിയെന്നൊരു നാളികേരവുംവേണം. ദേവകളോടിക്കളിച്ചു മടിത്താറടുത്തുവരികയുംവേണം. ഞാനു ചിടുകൊള്ളാൻ വെള്ളിയാലെയും അടിയത്തു ചൊന്നുംവന്നപ്പലകയുംവേണമെൻറെശീവോതി. പലകിണ്ടിയിൽ പാലമുതും നിർകിണ്ടിയിൽ നീരമുതും. ജലഗന്ധപുഷ്പധൂപദീവാദികളെക്കൊണ്ടലങ്കരിക്കയും വേണമെന്ന്. ആറുമുഖനും പരലെടുത്തു പലകപ്പാത്തു ചെരിഞ്ഞു പാലിൽ കഴുകി പതംവരുത്തി നീരിൽ കഴുകി നിറംവരുത്തി ഗണപതിപ്പരലു വലുഭാഗം നീക്കിവെച്ചു സാമ്പത്തിപ്പാലെ എടഭാഗം വീക്കിവെച്ചു ശേഷിച്ചു പരലെ ആറടം വകഞ്ഞു ജോർജിട്ടുകാണാകുന്നേരത്തിൽ നാലുമുലയിലും നടുവിലുമല്ലാത്തുള്ള ഖണ്ഡത്തിൽ നാളികേരം വെപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നപ്പോൾ കേൾക്കട്ടെ എന്റെ ശീവോതിയെ ഭഗവാൻ തന്റെ തിരുനാമപ്പേരുമെന്നിങ്ങിനെ. അത്തവും ചത്തുമി ചിങ്ങമാസത്തിൽ തിരുവോണം ഭഗവാൻ തന്റെ തിരുനാളിൽ ദശമമസുതനായി കൌസല്യാതനയനായി മൗഷാപതാരം ചെയ്തപ്പോഴെന്നും രാമനെന്നും തൃപ്പേരുകൊടുത്തു വിടംതൊട്ടെണ്ണുന്നേൻ ആറുമുഖപ്പെരുമാളും. ജന്മത്തിൽ നാശത്തിലോരാണ്ടിലെ തിരുസീതയെ മാലവെച്ചതും. മൂന്നു പടവെട്ടിയതും. എട്ടിലെ ബാലിവെട്ടുഴന്നതപ്പടിറൊരുപത്തിലെ തലയോട്ടിൽ ഭിക്ഷയെരുന്നതും. നാൻ തലപത്തുമാമുടിയാതതും. പന്ത്രണ്ടാം നാളായണസ്വാമി മുഖ്യാഴം വിഴച്ചു ബ്രഹ്മരൊരുശിരസ്സറു ഭൂമിയിൽ വീണവാനെ നിലത്തൊട. നാലും നമ്മുടെയൊരാടിവിണ്ണുഭഗവാന്നെന്നും. ൭ പുറപ്പെട്ടൊരിക്കളുണ്ടെല്ലു വെള്ളിയാലും വെള്ള

കെട്ടി ചിങ്ങനാതവും മൂപ്പാത്രവും പൂച്ചിത്തുകൽ കണ്ണിൽ പന്തഴ ക
 ടത്തുടിയും കയ്യാലൊരുവീണയും ബ്രഹ്മമുഖംതലയോടുമേയിടക്കൊന്നു
 നെ തീണ്ടുന്നോർകലത്തിലും തിങ്ങാതാരുടെ കലത്തിലും പാപൊ
 രു പന്തിരാണ്ടും പകലൊരു പന്തിരാണ്ടു: ഇരുപകലിരുപത്തുനാലാ
 യിരമാണ്ടുകാലം ഭിഷ്ണയേറുന്നെന്ന നമ്മുടെയാദാദിവിണ്ണഭഗ
 വാൻ. എങ്ങനടന്ന ബ്രഹ്മമുഖം തലയോടു നിരയാതെകണ്ടു ശിവോ
 തിതൻകോവിലേക്കു ചെന്നു ഭിഷ്ണയേറപ്രകാരം ഭക്ഷമെന്റെ ശീ
 വോതി. ഭക്ഷമെന്റെ ആറുമുഖം. മുത്തുരത്തരപ്പാലും വാരികോരി
 കൊടുത്തു നിറഞ്ഞൊന്നിന്റെ മായോ: നിറഞ്ഞല്ല എ
 ന്റെ ശിവോതി എന്നും ഒരു കണ്ണടച്ചു. നനോക്ക
 ന്റെ മായോയിതെന്ന്. ഇരുതുകണ്ണടച്ചു മൂപ്പാത്രം കണ്ണാലെ തുക
 ണ്ണാത്തപ്പോൾ ഭിഷ്ണപ്പാത്രവും കപാലവും നിറഞ്ഞു. തനിക്കെടുപ്പാ
 നന്താഞ്ഞതും സഫിപ്പാനന്താഞ്ഞതും അവിടെത്തന്നെ വെച്ചു
 കൊണ്ടാലും. അവിടത്തിലേതാനും വല ഭാഗം നീകിറവച്ചു. വെ
 ച്ചേടം മച്ചനാട് എന്നു പേരുമിട്ടേൻ. അവിടത്തിലേഴുപേർ യോഗി
 മാരെ തോറി. എങ്കാലത്തു മുത്താനും ചാഴ്ജരിക്കൊടുത്തത്. നി
 കാലത്ത് ഒന്നങ്ങനെല്ലും പൂഴ്ജങ്ങനെല്ലുമായിരിക്ക. നിങ്ങൾ മായോ
 വികളായിരിക്ക. നിങ്ങളും നിങ്ങളുടെ ചെറിയ ചെറിയ കട്ടിമനിയ
 രുടെ കാലത്തോളം ഉണങ്ങനെല്ലും പൂഴ്ജങ്ങനെല്ലുമായിരിക്ക. എന്ന
 വക് വരവും കൊടുത്തു. തിരുവരകൻ പറഞ്ഞതു വെളിവാകയുംചെ
 യ്തും. ഭഗവാനുണ്ടെന്നു എന്നിങ്ങനെപാഞ്ഞാനാറുമുഖൻ. ആറ
 മുഖനെന്തും പും വിടനാളിലെ വാഴുകാലം കണിയാനെന്നു നാമ
 വും കൊടുത്തു. എന്തെല്ലാം കൊടുത്തുവെന്ന് - കെട്ടാമതും ച
 ൩൭ അന്നിയാമതും വെട്ടിപ്പൊക്കിക്കാറകച്ചയും ക
 ണ്ണവും നാളോലവൊഴുതോലകളും. മടിയിൽ പൊ
 ത്തമേറിമിക്കു പൊട്ടകണിയാനായിരിക്കെ ഇ
 രളെയുണ്ടെന്നും നാളാത്ത പൊഴുതു ഇന്നുണ്ടെ
 വെച്ചുചോദനം മുറ്റുത്തം വിധിച്ചിരിക്കെ അ
 തന്നെക്കളാക്കിരിക്കെ എന്നും. എൻകയ്യാലും നിൻക
 റില പ്രഭുകൾ കയ്യാലും ഉണരുന്ന ഭഗവാനല്ല ഇത്
 റവിവെറ പന്തിരുവേർ മക്കളുണ്ടാം. ഉല്ലാകാ

രഹസ്, ഉറുവീശാത്തൻ, മണ്ഡലാംകുന്നത്തുദേവൻ, അയോർദേവൻ, അയോർനമ്പി, മണ്ണത്താൻ, മതിലാൻ, കരിക്കുരച്ചനും, തിരുവെള്ളൻ, തിരുവാഷ്ടം, തിരുമകുടത്തിരിയ്യം, തിരുവരകനും എന്നിങ്ങിനെ പന്ത്രണ്ടു മക്കളുണ്ടു. പന്ത്രണ്ടു പേരിലും മുമ്പനായിരിക്കെ ചേരമാംതിരുവരകൻവന്നു ഭഗവാന്റെ തലയോട്ടിൽ ഭിക്ഷയെ രത്നപ്രകാരം ചൊല്ലിപ്പാടി ഉണർത്തിയാൽ ഉണരും നമ്മുടെഭഗവാനും. ആരെങ്കിലുംപോകട്ടോ തിരുവകുപ്പാത്തിരിക്കും തിരുവരകനെ തേടിക്കൊണ്ടുവന്നു നമ്മുടെ ഭഗവാന്റെ തിരുമായ ഉണർത്തുവാനും. നിരുവിച്ചതിൽ ബ്രഹ്മൻ വിഷ്ണു മഹേശ്വരൻ ഉറുമ്പുതൊട്ടാനവരെ നാമുഗപശുവക്ഷിതൊട്ടു ചെരുമ്പറൊ എണ്ണി എണ്ണത്തിനാലായിരം കോടി ജീവയോനികൾക്കും അയോനികൾക്കും നമ്മെക്കുറിച്ചു ദുഃഖഭാവന ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നറിവാൻവേണ്ടി മറിമായയായി പണിപ്പെട്ടതാണു നമ്മുടെയൊരാടിവിഷ്ണുഭഗവാൻ. ഭഗവാന്റെ മായത്താലെ തിരുവരകനും അപ്പോൾ വന്നിതെ. ഭഗവാന്റെ തൃത്തലക്കനേരെ ചെന്നിരുന്നു. നീങ്ങിക്കൊള്ളൻദേവകളെ നീങ്ങിക്കൊള്ളൻ അസുരകളെ എടുഭാഗം വലഭാഗം. അടിയൊന്നൊട്ടറിഞ്ഞു പണ്ണമെല്ലാം അടിയൊന്നൊട്ടുണർത്തട്ടെ.

- ശിവശങ്കരനാരായണരാമദേവതുകലുണർ
- വെണ്ണയുടംചാലുമുണ്ടശ്രീകൃഷ്ണതുകലുണർ
- വെണ്ണകലംതകത്തോരുളിക്രഷ്ണതുകലുണർ
- കടകോൽകൊണ്ടുകലംതുളച്ചുകാവുണ്ണതുകലുണർ
- കാലികളെമേച്ചുനടന്നശ്രീകൃഷ്ണതുകലുണർ
- കാടക്കുഴലുതിനടന്നൊരോമനയെതുകലുണർ
- കാമനപ്പഞ്ചിരിയോട്ടുനടന്നുള്ളോമനയെതുകലുണർ
- കൈകൊട്ടിപ്പാടിനടന്നശ്രീകൃഷ്ണതുകലുണർ
- മഞ്ഞപ്പട്ടാടയുടുത്തഭഗവാനെതുകലുണർ
- മഞ്ഞക്കുറിചാത്തിനടന്നുമായാകൃഷ്ണതുകലുണർ
- പിച്ചുകല്ലുചാലയണിഞ്ഞൊരുചുതനെതുകലുണർ
- പുതനേടെമുലകുടിച്ചോരോമനയെതുകലുണർ
- ചാട്ടിനെപ്പുണ്ണിക്കാലുകളാലെതട്ടിയൊന്നെതുകലുണർ

ഗോപിയുടെമുലകടിച്ചോരോമനയെതുകുലുണർ
 വാപിളന്നാതാനമ്മകെല്ലാങ്കൊട്ടിയബാലതുകുലുണർ
 അംഗനമാരാടകവന്നശ്രീകൃഷ്ണതുകുലുണർ
 ആലുമ്മേൽകൊണ്ടതുവെച്ചൊരാന്നതുകുലുണർ
 കൂരതായോകൂരതായെന്നമകമാരുമിരുന്നെല്ലൊ
 മകമാരുടെതാപംകണ്ടശ്രീകൃഷ്ണതുകുലുണർ
 മകമാർകൂറനൽകിയസുന്ദരനെതുകുലുണർ
 കൃഷ്ണകൃഷ്ണമേഗോപീനാഥവൃഷ്ണിവംശജതുകുലുണർ
 ഭൂമിയിൽയാഗംചെയ്തഭഗവാനെതുകുലുണർ
 ദശരഥനുഷ്ണനയനായഭഗവാനെതുകുലുണർ
 മുനിയോടുകൂടെയഴുന്നള്ളിയഭഗവാനെതുകുലുണർ
 താടകയെക്കുലച്ചെയ്തുള്ളഭഗവാനെതുകുലുണർ
 വിശ്വാമിത്രമവരക്ഷിച്ചഭഗവാനെതുകുലുണർ
 അഥപ്യയുടെശാപംതീർത്തഭഗവാനെതുകുലുണർ
 ശക്തിയുള്ളപള്ളിവില്ലുമുറിച്ചഭഗവാനെതുകുലുണർ
 സീതയെമാലവെച്ചഭഗവാനെതുകുലുണർ
 പരശുരാമനെക്കണ്ടത്തിയഭഗവാനെതുകുലുണർ
 പരശുരാമൻവിൽവാങ്ങിച്ചഭഗവാനെതുകുലുണർ
 തൻവില്ലിനാലവനെയധിച്ചഭഗവാനെതുകുലുണർ
 അയോദ്ധ്യയിൽചന്നിരുന്നഭഗവാനെതുകുലുണർ
 അഭിഷേകത്തിനുആരംഭിച്ചഭഗവാനെതുകുലുണർ
 കൈകേയിയഭിഷേകംമുടക്കിയഭഗവാനെതുകുലുണർ
 ഭരതനുഅഭിഷേകംവിധിച്ചഭഗവാനെതുകുലുണർ
 കാടകംതന്നിൽപുക്കഭഗവാനെതുകുലുണർ
 ൮കൂടത്തിങ്കൽവസിച്ചഭഗവാനെതുകുലുണർ
 ഭുവനജനവന്ദിച്ചഭഗവാനെതുകുലുണർ
 ഭരതനുരമതിടികൊടുത്തഭഗവാനെതുകുലുണർ
 അത്രിതാപസനെക്കണ്ടഭഗവാനെതുകുലുണർ
 കബന്ധന്റെകരങ്ങളുറുത്തഭഗവാനെതുകുലുണർ
 വിരോധനെയധച്ചെയ്തഭഗവാനെതുകുലുണർ

പഞ്ചവദ്യം ശ്രമം പുകഭഗവാനെതുകലുണർ
 തൂപ്പണവാമുലമുകുരണഭഗവാനെതുകലുണർ
 ഖരദൃഷണരെയൊകെമുടിച്ചഭഗവാനെതുകലുണർ
 മാരിചൻപൊന്നാനായിഭഗവാനെതുകലുണർ
 മാരിചവിലാസംകണ്ടഭഗവാനെതുകലുണർ
 തമ്പിയെക്കാവലാകിയഭഗവാനെതുകലുണർ
 മാനുടെവിവെനടന്നഭഗവാനെതുകലുണർ
 മാരിചപ്പൊന്നൊന്നെപ്പുഴുഭഗവാനെതുകലുണർ
 മാരിചവിലാപംകേട്ടഭഗവാനെതുകലുണർ
 സീതാകടുവചനംകേട്ടഭഗവാനെതുകലുണർ
 തമ്പിസീതയെവിട്ടുനടന്നഭഗവാനെതുകലുണർ
 രാവണനുടെമറിമായമറിഞ്ഞഭഗവാനെതുകലുണർ
 സീതയെതിരഞ്ഞുനടന്നഭഗവാനെതുകലുണർ
 പക്ഷിസ്രവണകണ്ടരുളിയഭഗവാനെതുകലുണർ
 ജടായുവിനുമോക്ഷണൽകിയഭഗവാനെതുകലുണർ
 പമ്പയെകണ്ടരുളിയഭഗവാനെതുകലുണർ
 ഹനുമാന്റെതോളിലിരുന്നഭഗവാനെതുകലുണർ
 സുഗ്രീവനെകണ്ടരുളിയഭഗവാനെതുകലുണർ
 സുഗ്രീവനോടുസഖ്യംചെയ്തഭഗവാനെതുകലുണർ
 ബാലിയെകളിയമ്പെയ്തഭഗവാനെതുകലുണർ
 താരയുടെദുഃഖംകളഞ്ഞഭഗവാനെതുകലുണർ
 ഹനുമാനെതരികിൽവിളിച്ചഭഗവാനെതുകലുണർ
 അംഗുലീയമവൻകയ്യിൽകൊടുത്തഭഗവാനെതുകലുണർ
 നൂറുയോജനവഴിയരുളിച്ചെയ്തഭഗവാനെതുകലുണർ
 സേതുബന്ധിപ്പാനായരുളിയഭഗവാനെതുകലുണർ
 നളനെക്കൊണ്ടുചിറകെട്ടിച്ചഭഗവാനെതുകലുണർ
 സേതുബന്ധിച്ചുകടന്നഭഗവാനെതുകലുണർ
 രാക്ഷസരെവംശമൊടുക്കിയഭഗവാനെതുകലുണർ
 വിഭീഷണന്നൊരുജ്യംനൽകിയഭഗവാനെതുകലുണർ
 മരണയാദരിയുടെദുഃഖംചോക്നിയഭഗവാനെതുകലുണർ

സീതാദേവിയെവീണ്ടെടുത്തഭഗവാനെതുകല്പണർ
 അതിസുഖമോടയോദ്ധ്യപുകഭഗവാനെതുകല്പണർ
 അച്യുതതുകല്പണർ ആനന്ദതുകല്പണർ
 ഗോവിന്ദതുകല്പണർ ഗോപാലതുകല്പണർ
 മായവതുകല്പണരേണം അഭിവണ്ണതുകല്പണർ
 കേശവതുകല്പണരേണം മാധവതുകല്പണർ
 സർവ്വനാഥതുകല്പണരേണം സദാധിനാഥതുകല്പണർ
 ശ്രാമമുക്തമുക്തതുകല്പണരേണം പാമ്പണിയുന്നോൻതുകല്പണർ

തിരുവരകൻ അരികിൽ നിന്നു സ്തുതിവചനം സ്തുതിചെ
 യ്ക്കേൻ. അണിഞ്ഞ പാമ്പുതാനം ഏഴുന്നോറങ്ങരുളി. തൃക്കണ്ണു തുറ
 നന്നേരം ശ്രീകൈലാസം ഉണർന്നിതെ. തൃക്കാലുനീട്ടിയനേരം ഭൂമി
 യുണർന്നിതാ. ഇരുളായികിടന്നവിടമെല്ലാം വെളിവാകെതോന്നിയി
 താ. അന്നു ഭഗവാൻതാനുണന്നാരെപ്പോലെയാലൊല്ലാ. അപ്പുണ്ണമുണ
 രുക തെളിയുക. വെച്ചൊരു മണിവിളകെ അപ്പുണ്ണം ഉണരുക
 തെളിയുക സ്ഥാനവും തറവാടും അപ്പുണ്ണമുണരുക തെളിയുക സന്ത
 തിയും ധനവുമെല്ലാം. ഇരുനീക്കിവെളിവാധി സുഖമായി പല
 നാളും വാണിരിക്ക. ഭഗവാനെ ഉണർത്തിയ കാലത്തിങ്കൽ കണ്ടുനി
 ല്ലും ദേവകളും അസുരകളും നല്ലനല്ല വിരാളിയായുള്ള സമ്മാന
 ങ്ങൾ പലതും കൊടുത്തതും പോര താനറിഞ്ഞൊരുവരം കൊടുക്കേ
 ണം ചേരമാം തിരുവരകനെന്നു ഭഗവാൻ തിരുമനസ്സാലെ. ച
 ത്താലും പന്തീരായിരം ചാവാങ്ങാലും പന്തീരായിരം രണ്ടു പന്തീ
 രായിരമുള്ള വീരവെള്ളകലയാഹന തട്ടിയേറ്റു കാണാകുന്ന ചേര
 മാം തിരുവരകനുണ്ടെ. അകമെനീറഞ്ഞു പുരമെ പുഞ്ചിരികൊള്ളു
 ന്ന ചേരമാം തിരുവരകൻ. ആനപ്പാത്തു കേറുവാൻ വശമല്ലാഞ്ഞു
 കട്ടൊട്ടു കൊതയും കൊത്തിക്കേറിക്കാണാകുന്ന ചേരമാംതിരുവര
 കനുണ്ടെ. കാട്ടൊടൊ ഏണിക്കുതിച്ചാടിക്കേറിക്കാണാകുന്ന ചേര
 മാം തിരുവരകനുണ്ടെ. അന്തിയാവോളം കൊണ്ടുനടന്നു അന്തി
 യാവുണ്ടെ. പുഷ്പകയറിട്ടു കൊണ്ടുവന്നു. ഞ്ഞൊപ്പുല്ലു വലിച്ചു
 തിന്നാനും കൊടുത്തെ. കണ്ണന്തിരിട്ടയിൽ വെള്ളവും വെച്ചു. ചെറു
 വാട്ടിയുടെ ചെറുതാലിപ്പുരട്ടുകൊണ്ടു വഴമ്പുരയുടെ മാടകാലിനോടു

കൂട്ടിച്ചേർത്തു കെട്ടിക്കാണാകുന്ന ചേരമാംതിരുവരകനുണ്ടെ. അത്തിര ഇത്തിര പാതിരനേരം ചെല്ലമ്പോൾ ആനക്കു തീരം ചൊറുകൊതായി മറക്കോലും വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നപ്പോൾ ആനപ്പിന്നാലെ ചെന്നു വരമിരന്നാൻ ചേരമാംതിരുവരകൻ. ആന മുതുകുന്ന മൊഴൻചുണ്ടു നാലുകാല വെരുകാല വയലേരട ചുണ്ടോളം കയ്യുകു ചെമ്പ്രക്കണ്ണി കട്ടപ്പല്ല എരട്ടത്തലയ വട്ടച്ചെവിയ മംഗലിവയര മറ്റുപ്പള്ളി തന്റെ ബലം താനറിയാത്തോനെ നമ്മുടെ ചെറുപാട്ടിയുടെ ചെറുതാലിച്ചരട്ട ഇട്ടു തന്നേച്ചും പോട എന്നു ആനപ്പിന്നാലെ ചെന്നു വരമെരുന്ന ചേരമാം തിരുവരകനെ ആന പിൻകാലുകൊണ്ടോര തട്ടുകൊടുത്തപ്പോൾ ആയിരത്തെട്ടു കവണംമറിഞ്ഞു എഴുന്നോറിരിക്കുന്നു ചേരമാം തിരുവരകനുണ്ടെ. ആനകൊണ്ടു കൊല്ലിക്കാനൊ ഈ വരം തന്നതെന്റെ തമ്പുരാനെ. ഈ വരവും വരപ്രസാദവും വേണ്ട അടിയത്തിനെ. ഏന്നാലും എന്തൊരു നിന്നു പെന്തൊരു കേട്ടുകൊണ്ടാലും ചേരമാംതിരുവരക പത്തേരട്ടി വാണിഭത്തെക്കുറു വിത്തേരട്ടി കൃഷിയെ നല്ലതെട ചേരമാംതിരുവരക. എന്നു ചൊല്ലിക്കൊണ്ടു ചിങ്ങനെനും കരിങ്ങനെനും രണ്ടു ചിങ്ങൻപോത്തിനേയും വിത്തും പറക്കൊട്ടയും എടുത്തുംവെച്ചു ചേരമാം തിരുവരകനുണ്ടെ. എല്ലാവരും വിഷ്ണുലഭമെ ചെത്തിയടിച്ചു പൂട്ടുന്നോര നേരത്തികൽ നിയ്യും കുട്ടനാടൻ കൊടുവേലിപ്പാടത്തു കൊണ്ടുചെന്നു എല്ലാവരും കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറാണെങ്കിൽ അടിയത്തിനു തെക്കുവടക്കായിരിക്കട്ടെ. ആദിത്യചന്ദ്രന്മാരെ എടുത്തോരു കാൽമില്ലെന്നുചൊല്ലി ഒന്നിനെ കിഴക്കോട്ടു തിരിച്ചുനിർത്തി ഒന്നിനെ പടിഞ്ഞാട്ടും തിരിച്ചുനിർത്തി ഒന്നിന്റെ കഴുത്തിലും ഒന്നിന്റെ മൂണക്കിലും നകംവെച്ചു പേരെ എന്ന്നൊന്നുരുട്ടി പേന്നോരു നേരത്തികൽ പോത്തൊന്നു കിഴക്കോട്ടു പോയതെന്റെതമ്പുരാനെ ഒന്നു പടിഞ്ഞാട്ടും പോയിതെ. കിഴക്കോട്ടു പോയതു മലയിൽ മലമ്പോത്തായിരിക്കട്ടെ. പടിഞ്ഞാട്ടു പോയതു കടലിൽ കടൽപോത്തായിരിക്കട്ടെ. എന്നു വരവും കൊടുത്തു ആയിരം നാഴി വിത്തുള്ളതിനെ വാരിക്കോരിക്കൊടുക്കുന്നതു കണ്ടുനിലും മഹാജനങ്ങൾ നിഗമംണം ചൊല്ലിക്കളയുമെന്നു കരുതി അരക്കോളം പൂഴിമാന്തി വിത്തും പറക്കൊട്ടയും കരിയും നകവും അതിലിട്ടു മൂടിക്കാണായെന്നും ചൊ

ല്ലി ചേരമാംതിരുവരകനുണ്ടെ. അടിയത്തിനു ഇല്ലാതെയും പോകട്ടെ അടിയത്തിന്റെ മാളോക് ഉണ്ടായും വരട്ടെ. അടിയത്തിനുണ്ടായാലും അമക്കതിർപതിരായി പോകട്ടെ. അണ്ണനും കിളിയും കൊത്തിപ്പോട്ടെ. എന്ന് വിത്തിനും പോത്തിനും വരവുകൊടുത്തെ. എന്നാലും എതൊതെന്നിനു വെതൊതെ കേട്ടുകൊണ്ടാലും ചേരമാംതിരുവരക. ഒരാണ്ടിൽ പന്ത്രണ്ടു തിങ്ങുണ്ടെ. പന്ത്രണ്ടിലും പാരമായുള്ള കള്ളക്കുടകമാസം കാലത്തിങ്കൽ രാവു പാമ്പിനു കാലുകൊടുത്തു പവർകരെന്നു മധുവും കൊടുത്തു കള്ളരോ ദുഷ്ടരോ മറ്റു പല ശത്രുക്കളോ എന്നറിയാതെകണ്ടു നമ്മുടെ മാളോരുടെ പൊന്നമാമ്പേഴർപടിക്കൽ ചെന്ന് എണെക്കൊണ്ടും എന്റെ ശീവോതിയെ കൊണ്ടും അനേകായിരം നാമുണ്ടെടൊ അതിലൊരു നാമം ചൊല്ലിപ്പാടി സ്മൃതിച്ചുകൊണ്ടാൽ ജ്ഞാനികൾ കേട്ടിരിക്കും മൃഗരൂപോയി ഉറങ്ങിക്കളയും. രണ്ടു മുണ്ടുള്ളോർ ഒരു മുണ്ടു തരുമെട ചേരമാംതിരുവരക. ഒരു വെറില തിന്നുന്നവർ പകുതിവെറിലയും തരുമെട ചേരമാംതിരുവരക. വെച്ചിരിക്കും ഭോജനത്താലും കുത്തിരിക്കും അരിയാലും കടഞ്ഞിരിക്കും വെണ്ണയാലും കയ്ച്ചരുള് കണ്ണാടി കയ്യോതിരും തലയിൽ കെട്ടുവാൻ ഉറുമാൽ ഉപ്പ് മുളകു കാച്ചിയോരുവാലും കിട്ടുമെട ചേരമാംതിരുവരക. എന്നരുളിച്ചെയ്തു നമ്മുടെ ഭഗവാൻ. ആയതു കേട്ടുകൊണ്ടു പോകുന്നേരം അവരുടെ ജ്യേഷ്ഠാവോതി പുറംപോയി ശീവോതി അകംകൊള്ളുവാനായിക്കൊണ്ടെ. ഏഴും ഏഴരദിവസം ചെല്ലുന്നപ്പോൾ ഞാൻ ചെന്ന് ഉലകഴിഞ്ഞ ശ്രീമഹാദേവൻ തിരുവരകനോടരുളിച്ചെയ്തു. അന്നത്തെ വരംകൊണ്ട് ഇന്നടിയൻ വിടകൊണ്ടേൻ. അസ്ഥാനം തെളിഞ്ഞതുപോലെ ഇസ്ഥാനവും തെളിഞ്ഞിരിക്ക.

൨. മണ്ണിറുപാട്ട്. * (തോറം)

ആയതിനെക്കേട്ടു മന്ത്രസൂക്തുകൾലോടിയുണ്ട് കമ്പിട്ടാൻപടിചർടി ആനവാതിൽപോർപടിയും ഓടിക്കടന്ന് നാവികത്തികരിക്കാളി

* 10-ാംപുസ്തകം 436-ാംഭാഗം നോക്കുക.

നല്ലമ്മേന്റെ പൊന്നുംപോർപടിയോടിക്കരകൊണ്ടു. നാവികത്തിക
 രിക്കാളിനല്ലമ്മേ നാവികത്തികരികാളിനല്ലമ്മേ എന്നു നാലുംമൂന്നും
 എഴു വിളികൊണ്ടു നേരത്തികൽ. അകനാഴികയിൽകിടന്നു വിളി
 യെക്കേട്ടു പുറനാഴികയിലോടി പുറത്തുവന്നു. എന്താണിങ്ങുപോന്ന്
 മന്ത്രസൂത്ര്യകുടലോടിയേ എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ പടപറഞ്ഞു
 മന്ത്രസൂത്ര്യകുടലോടി. വടക്കുംകൊല്ലത്തു നല്ലമ്മക്കു നോവുവിളിയും
 വന്നുമുന്നെതിർത്തല്ലോ. അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുവാൻ ചൊല്ലുകൂട്ടിയെന്റെ
 നാവികത്തികരികാളിനല്ലമ്മേ! ആയതിനെക്കേട്ടു കരികാളിയുണ്ട്
 ഒരുനറു വിത്തും ഒരു പുതുക്കലവും മൂക്കാഞ്ചൊത്തന്നു നേന്നുഴിഞ്ഞുവെ
 കുന്നോരനേരത്തികൽ ഞാനവിടെ ചെല്ലുവഴക്കും നല്ലമ്മ പ്രസവി
 ച്ചുപോയെങ്കിൽ മറുവിളി ഞാൻ ചെന്നു പ്രസവിക്കാവൂ എന്നു നേ
 ന്നുഴിഞ്ഞുവെച്ചു. നാനതകനെന്നു കത്തിയെടുത്ത് ഉൾമടിയിൽ ചാ
 ണ്ണോള്ളിച്ച് ഇടുപടിയുതാരണം അത്താണിയെന്നമ്പലം ഓടിക്കട
 ന്ന് വടക്കുംകൊല്ലത്തു നിവിരേ ചെന്നു വഴിപുറപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ
 ചോദിച്ചു നല്ലമ്മൻ. ഉണ്ടിട്ടോ തൊടുകന്നു ഉണ്ണാതോ തൊടുകന്നു
 എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ. അപ്പോൾ പടപറഞ്ഞു വടക്കുംകൊല്ലത്തു
 നല്ലമ്മ. പത്തുപേർ പൊന്നു സ്രീയായാലും പതിനൊന്നാമത്തേനൊ
 രു കുട്ടി നെഞ്ഞെത്തിയന്നാലും ചത്തുപോകും. പത്തു പടക്കുപോയ
 നായരായാലും പതിനൊന്നാമത്തൊരുണ്ടു നെഞ്ഞെത്തുകൊണ്ടാൽ
 ചത്തുപോകുമല്ലോ. ഞാനുണ്ടെങ്കിലേ ചോറുള്ളു. ചുമരണ്ടെങ്കിലേ
 ചിത്രമെഴുതിക്കൂട്ടു എന്നു കല്പിച്ചു നല്ലമ്മ. ആയതിനെ കേട്ടു കരി
 കാളിനല്ലമ്മയുണ്ട് കത്താമ്പാളയിൽ വെള്ളവും കഞ്ഞിക്കിണ്ണത്തിൽ
 എണ്ണയുമായി മാറിപ്പിളുത്തുന്ന് ഈമാറിപ്പിളുത്തുക്കുട്ടു നടകൊണ്ടു. എ
 ണ്ണയും വെള്ളവും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് നല്ലമ്മയുടെ എക്കിടക്കു പൊക്കിടക്കു
 മുതുകത്തു കൊണ്ടന്നു എണ്ണ ചാത്തുന്നോരനേരത്തികൽ. വയർപി
 ടിച്ചു കടഞ്ഞ് എക്കിടക്കു തട്ടി പൊക്കിടക്കു തട്ടി മേൽവയറിൽ
 പിള്ളു കീഴ്വയറിൽ താങ്ങി. കാരാശം നൊവുനൊന്നു വിളിക്കു
 ന്നോൾ നോരുന്ന പിള്ളുക്കു വരും തരേണം. ഈമാറിപ്പിളു
 നൊന്നുവിളിക്കുന്നോൾ സദാശിവനൊ കൈതൊഴുന്നേൻ. മൂവാശി
 നൊന്നു ചെന്നുവിളിക്കുന്നോൾ മുന്തൂർകടമാണ്ടത്തു കടകഴി
 ഞ്ഞു. പിടിവള്ളി വിട്ട് കുട്ടി കരണമറിഞ്ഞു കേട്ടിപ്പേറ്റുള്ള ഭൂമനാ

നന്തു പ്രസവംചെയ്തു. ആയതിനെക്കണ്ട കുരികാളിനല്ലമ്മയുണ്ട്
 വെറുക്കിടുകൊടി കണ്ടിച്ച് ഉദരച്ചേര ചുണ്ടത്തു പുരട്ടി കല്ലിട്ടു വെ
 ന്നീരാടി. നാലിന്നു നാലുവേതമാടി ഏഴിന്നു ഏഴുവേതമാടി പതി
 നൊന്നിന്നു കളമിറങ്ങി കളികഴിഞ്ഞ് പതിനഞ്ചിന്ന് എലപുലപു
 സ്ത്രാഹവും കഴിഞ്ഞു. ഇരിപത്തെട്ടും തന്റെ മുന്നും വന്നടുത്ത
 നേരത്തു ഗണപതിപൂജക്കൊരുക്കുകൂട്ടി. ജലഗന്ധപുഷ്പധൂപദീവാദി
 കളെ കൂട്ടി പഞ്ചലങ്കാരവും കഴിച്ച് ആദികീഴക്കു തിരിഞ്ഞിരുന്ന്
 വെള്ളരക്കു വെള്ളിച്ചിററ് വൊന്നരക്കു വൊന്നംചിററ് ആണ്ടുണ്ടൻ
 താലി പേർമണി പേർതള വൊന്നരത്തൊന്നും കെട്ടിച്ച് പൂവിലഴ
 കിയ കമ്പളപ്പൂവും ചൂടിച്ച് ആരോമലുണ്ണിപ്പൊന്മകനേ ആരോമ
 ലുണ്ണിപ്പൊന്മകനേ എന്നൊരോമനപ്പേരും വിളിച്ചു. ഒരാണ്ടിൽ ഒ
 രാടിവെച്ചു നടന്ന് ഈരാണ്ടുകാലത്തിങ്കൽ ആടിയോടി അണിവള
 ന്ന് മൂവ്വരാണ്ടുകാലത്തിങ്കൽ ചങ്ങാള തേടിക്കളിച്ച് നാലരാണ്ട
 നെളവയസ്സുകാലത്തു നാടും വീടും കാടിക്കളിച്ച് ആരാരാണ്ടെന്ന
 ഉവയസ്സുകാലം അണിവായിൽ പല്ലംപാഞ്ഞ് ഏഴരണ്ടെന്നെളവ
 യസ്സുകാലത്ത് ഏഴത്തും കാത്തും വഴിയെ പഠിച്ചു പോരുന്ന
 നേരത്തു വടക്കുംകൊല്ലത്തു ചങ്ങാതിയും കിഴക്കുംകൊല്ലത്തു ച
 ങ്ങാതിയും മണിക്കിണറു ചാടിക്കളിക്കുമ്പോൾ കിഴക്കുംകൊല്ലത്തു
 ചങ്ങാതിയുടെ പുസ്തകം മണിക്കിണറിൽ വീണു വൊലിഞ്ഞുപോ
 യി. കിഴക്കുംകൊല്ലത്തു വൊന്മകന്റെ വളർപുസ്തകം വടക്കുംകൊ
 ല്ലത്തു വൊന്മകൻ മണിക്കിണറു ചാടിയെടുത്തുകൊടുത്തു. അവിടു
 ന്നിങ്ങട്ട് ചെങ്ങാതിതപമാകുന്നു. വടക്കുംകൊല്ലത്തു ചങ്ങാതി ആ
 ദ്രം മാലവിവാരം ചെന്തെങ്കിൽ കിഴക്കുംകൊല്ലത്തു ഏഴനാളത്തെ
 വിരുന്നണക്കുന്നു എങ്കണക്ക് എന്റെ ചങ്ങാതി! കിഴക്കുംകൊല്ലത്തു
 ആദ്രം വിവാരംചെന്തെങ്കിൽ വടക്കുംകൊല്ലത്ത് ഏഴനാളത്തെ വി
 രത്തുണ് എങ്കണക്കുന്നു എന്റെ ചങ്ങാതി! കല്ലിട്ടച്ചരവുമുചെ
 ന്ന് അവർ തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞുപോകുന്നു. ആദിയാകുന്ന വടക്കുംകൊ
 ല്ലത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ വടപറഞ്ഞു വടക്കുംകൊല്ലത്തു നല്ലമ്മ. ഏഴ
 താൻപോകുമ്പോൾ മകന് ചോരേ ചോരേനേളു, ഏഴതിവരമ്പളം
 മകന് ചോരേ ചോരേനേളു. ആരാനും തെണ്ടിച്ചു വൊന്നാമുതല
 ത്തംകൊണ്ടു നിന്നുണ്ടാൻ ചിതമുണ്ടോടാ മകനെ എന്നു ചോദി

ച്ചു നല്ലമ്മ. പണ്ടു നല്ലച്ചൻ പുത്തനങ്ങാടിയിൽ വാണിഭം വിററു പൊന്നംനിധി നേടിക്കൊണ്ടുപോന്നിട്ടുള്ള പുത്തനങ്ങാടി കിടപ്പുണ്ടു ടെ എന്റെ മകനെ. ആ പുത്തനങ്ങാടിയിൽ വാണ്ടിശാല കെട്ടി വികൃതവികൃതമായി വെട്ടിപ്പണിചെയ്തു വാണിഭം വിററുകൊണ്ടും പുന്റെ മകനെ എന്നു കല്പിച്ചു നല്ലമ്മ. വാണിഭം വിൽക്കുവാൻ എന്തു പൊന്നംമുതലതമമുള്ളു എന്റെ നല്ലമ്മേ. പൊന്നംമുതലതമം ഞാൻ തരുവാടാ എന്റെ മകനെ. വാണിഭച്ചെറുപ്പിള്ളമെ നീന്റെ നല്ലച്ചനും പറഞ്ഞയക്കുമെന്നു കല്പിച്ചു. പുള്ളിപ്പതിനാറുപണമെടുത്ത് കള്ളപ്പള്ളി നീക്കി വെള്ളപ്പള്ളിയെടുത്തു കച്ചത്തലക്കൽ മടിത്തുകെട്ടി പുത്തനങ്ങാടിയിൽ വാണിഭത്തിനായി കുട്ടിമരക്കാരായി അറവതരിച്ചു പൊന്നുകൻ. കുളികുറിയേവാരവും കഴിഞ്ഞ് അന്നമുതു ഭോജനവും ഉൗൺകഴിഞ്ഞ് നിറുകക്കു നീർപുച്ച് നെററിക്കു നെററിപ്പട്ടം കഴുത്തിന്നു കൊരലാരം മാറിന്നു മാർതാലി വയറിന്നുദരബന്ധം അരായിക്കു അല്ലിച്ചൊട്ടു കാലിന്നു കാൽച്ചിലമ്പ് കൈരണ്ടിന്നും കനകവള വിരൽ പത്തിന്നും മണിമോതിരം ഇവയൊക്കെ ചേർത്തണിഞ്ഞു പൊന്നുകൻ. പാർവണ്ണൻ പോക്കുതഃപ്തമേറി കമ്പത്തിൽ കാലുരണ്ടും കൊടുത്ത് കടകത്താൺ രണ്ടും കയ്യിടിച്ച് ചമ്മട്ടിക്കോലാലേ നാലുല ഉലച്ച് ഓടട്ടേ പോക്കുതിരെ മണ്ടിയാണ് എന്റെ പോക്കുതിരേ പണ്ടു നല്ലച്ചൻ വാണിഭം വിററു പുത്തനങ്ങാടിയിൽ പഴമ്പീടിക നോക്കീട്ടോടിയാണമെന്നുകല്പിച്ചു. ഓടുന്ന പോക്കുതിര വണ്ടു തുമ്പി വാണാഹരംപോലെ കടിവിട്ടു വില്ലും ചെറുശരംപോലെ. പാർവണ്ണൻ പോക്കുതിര പുത്തനങ്ങാടിയിൽ മേൽത്തെരുവിൽ മൂത്തരകൻചെട്ടിയാന്റെ പൊന്നംപോർപടിക്കൽ നിവിരേ ചെന്നു വഴിപുറപ്പെട്ടു. ആയതിനെക്കണ്ടു; മൂത്തരകൻചെട്ടിയാണുണ്ട് പണ്ടു വാണിഭം വിൽക്കുവാൻ വന്ന നല്ലച്ചന്റെ മകന്റെ വരവുണ്ടെന്നു കേട്ട് നിറപറ ഏഴും നിറച്ചുവെച്ച് മണിവിളക്കും കുളത്തിവെച്ച് ആചാരോപചാരത്തോടെ നിലപാക്കുന്നു ചെട്ടിയാൻ. എടുമേ കിടക്കുന്ന വെരുവഴിയെ പോയലോ ചെട്ടിയാ എടുത്തെരുവിൽ പടിഞ്ഞെരുവിൽകൂടി പോകാലോ എന്റെ പൊന്നുകനെ! എന്നാൽ പോസ്തരട്ടേ പോസ്തരട്ടേ എന്റെ ചെട്ടിയാ ഒന്നാംമാനൊന്നെടുത്തെരുവിലോളമൊന്നു പോസ്തരട്ടേ വാണിഭം വിൽക്കുവാനും വി

ലമാറുവാനും. ഓടട്ടേ ഓടട്ടേ എന്റെ പാർവണ്ണൻപോഷ്ണിരേ ക
 ന്നാമാനെന്ന പടിഞ്ഞരുവിലോളം. ഒന്നാമാനെന്നപടിഞ്ഞരുവിൽ
 ചെല്ലുമ്പോൾ പോഷ്ണിരേടെ വളർകഴുത്തിൽ കിടക്കുന്ന കോടാർ
 മണിയുടെ നാദം കേട്ടു ഇട്ടിവേശം എന്ന പെണ്ണിടിയാളു്. പടിക്കു
 ലുംപിടിച്ചു വഴിക്കണ്ണനോക്കി നിലപാഷ്ണു ഒന്നാമാനനുവേശപ്പെ
 ണ്ണു്. പൊന്നുകനെകണ്ട വേശപ്പെണ്ണുണ്ടു് പവിഴവായിൽ പുഞ്ചിരി
 കൊണ്ടു ചിരിച്ചു വേശപ്പെണ്ണു്. പൊന്നുകനേയും പോഷ്ണിരേയേയും
 കൊണ്ടുകൊള്ളിച്ചു. വെള്ളിശ്ശിലമണിമിററത്തു പൊന്നുകനെ ഇറ
 കിഞ്ഞു. അതു ഊണറക്കും അവിടെ താമസംചെയ്തുപൊന്നുകൻ. പി
 റോന്നു ഗംഗചാല പുലരമുമ്പു് പാർവണ്ണൻപോഷ്ണിരപ്പാമേരി
 പോയ്തട്ടേ പോയ്തട്ടേ എന്റെ ഒന്നാമാനനുവേശപ്പെണ്ണേ ഏഴാ
 മാനനുവേശപ്പെട്ടെത്തരുവിലോളം. രണ്ടാമാനനുവേശപ്പെട്ടെത്തരുവിൽ ചെല്ലു
 മ്പോൾ രണ്ടാമാനനു ഇട്ടിയുളമാതു പെണ്ണിടിയാളു് വന്നിതോ വ
 ന്നിതോ എന്റെ വടക്കുംകൊല്ലത്തു പൊന്നുകനെ, വായ്ക്കു രസഭാവ
 മൊന്നു തീകഴിക്കണ്ട. ആയതിനെ കേട്ടു് വടക്കുംകൊല്ലത്തു പൊ
 ന്നുകനുണ്ടു് വെള്ളിശ്ശിലമണിമിററത്തക്കു നിവിരേചെന്നു വഴിപുറപ്പെ
 ടു. പാർവണ്ണൻപോഷ്ണിരപ്പാമെറങ്ങുന്നു പൊന്നുകൻ പൊന്നുകാടി
 യാൾ കോയിക്കിലേക്കു നിവിരേചെന്നു വഴിപുറപ്പെട്ടു. ചന്ദനക്ക
 തിർകട്ടിന്മേൽ ചെന്നിരിക്കുവാൻ ചെന്നുപ്പോൾ എടക്കയ്യുകൊണ്ടു
 നീട്ടിത്തട്ടത്തു വേശപ്പെണ്ണു്. നമുക്കൊത്തവണ്ണം ഇരിക്കുവാൻ പൊ
 ന്നുകനെ നമ്മളിരുവരും മെട്ടിവണിതീർത്തല്ല. നിറുകക്കു നീർപുഴ
 ഞെടുക്കുന്നു പൊന്നുകൻ കട്ടിൽക്കൂലി അച്ചാരമൊക്കിക്കൊടുത്തു പൊ
 ന്നുകൻ. കട്ടിൽക്കൂലിഅച്ചാരം കിട്ടിയ വേശപ്പെണ്ണു് കൈപ്പിടിച്ചു കട്ട
 മ്മിൽകൊണ്ടെന്നങ്ങരയിരുത്തുന്നു. വായ്ക്കു രസപാവിനെ ചീന്തി അമൃതു
 ചെയ്തു പൊന്നുകൻ. പല മൊഴിവാക്കും പടപർത്തരയിരിക്കുന്നു.
 പിററന്നാൾ ഗംഗചാല പുലരമുമ്പെ പോയ്തട്ടേ പോയ്തട്ടേ എ
 ന്റെ രണ്ടാമാനനുവേശപ്പെണ്ണേ! ഏഴാമാനനുവേശപ്പെട്ടെത്തരുവിലോളം പൊ
 ന്നുകനെ. കൂട്ടിക്കുവാൻ തോടുകൾ ഇടയ്ക്കു നന്നു പൊന്നുകനെ, എടു
 ക്കു പൊന്നുകനെതൊഴി ഞാനുണ്ടല്ലോ. മറുപടി നമ്മളെടുത്തു ചെന്നി
 ടു. പൊന്നുകനെവേശപ്പെണ്ണേ എന്തോടൊന്നു നീ ചെന്നിട്ടില്ല. പൊ
 ന്നുകനെ വേശപ്പെണ്ണേ! വേശപ്പെണ്ണേ! വേശപ്പെണ്ണേ! വേശപ്പെണ്ണേ! വേശപ്പെണ്ണേ!
 വേശപ്പെണ്ണേ! വേശപ്പെണ്ണേ! വേശപ്പെണ്ണേ! വേശപ്പെണ്ണേ! വേശപ്പെണ്ണേ!

(തുടരും)

പുഷ്പങ്ങളെ പറ്റി.

എഴുതാൻ അദ്ധ്യായം.

[പോംവതി - സുഷിരയുടെ ഉപദേശം. സമ്മതനേപാദം. പ്രീ.നി.]

അരാവലി പർവ്വതത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്താണ് മാവ്യാരം എന്ന രാജ്യം. ആ പ്രദേശം മിക്കതും മരുഭൂമിതന്നെയാണെന്നു പറയാം. എന്നാൽ ഭൂമി ഫലവത്തല്ലാത്തതാണെന്നെങ്കിലും ജനങ്ങൾ ക്ഷാമപീഡിതന്മാരോ ദരിദ്രന്മാരോ അല്ല. അവരുടെ നഗരങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളും നല്ല ഐശ്വര്യത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രജകൾ അരോഗദുഃഖഗാത്രന്മാരും പരിശ്രമശീലന്മാരും അന്യോന്യം സഹായം ചെയ്യാൻ എപ്പോഴും ഒരുക്കമുള്ളവരാണ്. അവർ നല്ല ശുചിയോടുകൂടിയവരും ചുരുക്കിച്ചിലവു ചെയ്യുന്നവരും നല്ല വ്യവസ്ഥയുള്ളവരും വാണിജ്യവിഷയത്തിൽ താല്പര്യമുള്ളവരും അന്യരാജ്യങ്ങളിലേക്കു പോകാൻ ഉത്സാഹമുള്ളവരും ആണ്. ഇവരിൽ അധികം പേരും ബൌദ്ധമതക്കാരാണ്. എന്നാൽ മറ്റുള്ള ദിക്കിലെ ബൌദ്ധമതക്കാരെപ്പോലെ ഇവർ സനാതനധർമ്മവിദ്വേഷികളായിരുന്നില്ല. ഭഗവാൻ ബുദ്ധദേവൻ ഇവരെ ഒരുവിധത്തിൽ സനാതനധർമ്മത്തെ അനുസരിക്കുന്നവരായിത്തന്നെ തീർത്തിരുന്നു.

മാവ്യാരരാജ്യം കടന്നു പിന്നെയും പടിഞ്ഞാട്ടു പോയാൽ സിന്ധുദേശത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. സിന്ധുദേശം സമനിരപ്പായ ഒരു വലിയ പ്രദേശമാണ്. അതിന്റെ ഒരു ഭാഗമെങ്കിലും നിത്യോന്നതമായി തോന്നുകയില്ല. അതിന്റെ അധികഭാഗവും മണൽപ്രദേശമാണ്. എന്നാൽ സിന്ധുനദിയിന്റെ ഇരുതീരങ്ങളിലുള്ള മിക്ക പ്രദേശങ്ങളും വളരെ ഫലവത്തായിട്ടുള്ളതാണ്. സിന്ധുദേശവാസികളിൽ അധികം പേരും ഏറവും ദരിദ്രന്മാരാണ്. ഗ്രാമങ്ങൾ മിക്കതും കുഗ്രാമങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ചില പട്ടണങ്ങൾ വളരെ സമൃദ്ധിയുള്ളവയും ആണ്. നഗരവാസികളിൽ അധികം പേരും കർഷിതന്നുന്നവരും മഹമ്മദി മതക്കാരും ആണ്. എന്നാൽ ഇവ

ഹിന്ദുക്കളുടെ ദേവന്മാരേയും ദേവികളേയും നിന്ദിക്കുന്ന കൂട്ടരല്ല. ഇവർ ജ്യോതിഷക്കാരെ വലിയ ബഹുമാനമാണ്. ആവൽക്കാലങ്ങളിൽ ഇവർ ഹിന്ദുക്കളുടെ ദേവന്മാർക്ക് വഴിവാടകകളും മറ്റും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ബ്രാഹ്മണർ മാറ്റാരവും സിന്ധുദേശവും കടന്നു സമുദ്രതീരത്തിലുള്ള ഒരു തുറമുഖത്തിൽ വന്നെത്തി. ആ തുറമുഖത്തിൽ പല ദിക്കിൽനിന്നും പല ആളുകൾ വന്നു പല ജോലികളിലും ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉറമ്പ് പൊതിയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ രാജമടയ്ക്കം ജനസംഘംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എല്ലാ വീടുകളിൽനിന്നും തേനീച്ചക്കൂട്ടുകളിൽനിന്ന് എന്നപോലെ അവ്യക്തശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കുന്നുണ്ട്. നീലനിറമായ സമുദ്രജലം വളരെ ദൂരംവരെ കപ്പലുകൾകൊണ്ടും പത്തേമാരികൾകൊണ്ടും വഞ്ചികൾകൊണ്ടും നിറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സമുദ്രതീരത്തിൽനിന്നു നോക്കുന്നവർക്ക് ആ സകല കപ്പലുകളും പക്ഷിക്കൂട്ടമെന്നപോലെ തോന്നപ്പെടുന്നു. ചിലതു ചിരകുകൾ പരത്തി കൂട്ടിലേയ്ക്ക് അണയുന്നു. ചിലതു കൂട്ടവിട്ട് ആകാശത്തിലേയ്ക്കു പറന്നുപോകാൻ ഭ്രമിക്കുന്നു. ചിലതു ചെല്ലേണ്ട ദിക്കിലെത്തി ചിരകുകൾ കൂട്ടി അവയുടെ സ്ഥാനങ്ങൾ തേടിപ്പിടിക്കുന്നു. വഞ്ചികൾ കപ്പലുകളുടെ കുട്ടികളെന്നപോലെ യാതൊരു അലട്ടുംകൂടാതെ നാലുഭാഗത്തും അലഞ്ഞുനടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സത്യയുഗത്തിൽ മുനിശ്രേഷ്ഠനായ സൌമി യമുനാനദിയിൽ അനവധി മത്സ്യങ്ങൾ കളിക്കുന്നതു കണ്ട് ഏറ്റവും ആനന്ദിച്ചിരുന്നു. മത്സ്യമാതാവു തന്റെ സന്താനങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടവളായിട്ട് എന്തൊരു സുഖം അനുഭവിച്ചിരുന്നുവോ ആ സുഖം കണ്ടു മഹേഷിക്ക് അവയുടെ നേരേ അതിയായ പ്രീതി തോന്നിയിരുന്നു. ഗരുഡൻ അവയെ ഭക്ഷിപ്പാൻ ഉത്സാഹിച്ചതു കണ്ടു പരമദയംലഭ്യമായ മഹേഷി ഗരുഡനെ ശപിച്ചു. വാസുവജീവജാലങ്ങളെ കണ്ടാൽ തന്നെ പരിശുദ്ധഘൃദയന്മാരായവരുടെ മനസ്സിൽ ആനന്ദം ഉണ്ടാവുന്നു.

ബ്രാഹ്മണർ ഇരുവരും ആ ആനന്ദം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഒരു ആവികുപ്പൽ തുറമുഖത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്നു

തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഗതിവേഗവും അതിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന പുകയും ആവിപുരത്തെയ്തു വിടുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദവും കേട്ടു ബ്രാഹ്മണൻ അതിന്റെ നേരേ നോക്കി. അവർ ശ്രദ്ധവെച്ച് ആവി കപ്പലിനെ നോക്കിക്കണ്ടു. തിരമാലകളെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ട് ആവി കപ്പൽ എല്ലാവരിന്റെയും നടുവിൽ വന്നുനിന്നു. അതിന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നു പുക പുറപ്പെടുവിക്കാണിരുന്നു. അപ്പോൾ ഇടിവെട്ടുംപോലെയുള്ള ശബ്ദം ഉണ്ടായി. രസണരധണശബ്ദത്തോടുകൂടി അതിന്റെ ലോഹഘസ്മരങ്ങൾ പ്രസരിച്ചു സമുദ്രതലത്തെ സ്പർശിച്ചു. അത് അനങ്ങാതെ നിന്നു. ഏതൊത്താമസിയാതെ ആവികപ്പലിന്റെ ഇരുവശത്തും രണ്ട് എണികൾ ഇറക്കപ്പെടുകയും ആ എണികളിൽക്കൂടി ദൃഢകായന്മാരും ചുറ്റുന്ന ഉടുപ്പുകളോടുകൂടിയവരും ആയ കുറെ വെള്ളപ്പട്ടാളക്കാർ എറങ്ങി വെച്ചികളിൽ കയറി ക്രമത്തിൽ കരയിലെത്തുകയും ചെയ്തു. അവർ തീരത്തിൽ അണിയുന്നിയാതെ നിന്നു. സേനാപതിയുടെ കല്പന കേട്ട മാത്രത്തിൽ അവർ വേർപിരിഞ്ഞുകാരോ കൂട്ടമായി നിന്നു. പിന്നെ ചാണയ്ക്കണച്ചു മുച്ചുകൂടീടുള്ള ശസ്ത്രങ്ങളിൽ സൂര്യബിംബത്തെ പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവർ മൗനമായി രാജമാറ്റത്തിൽക്കൂടി പോയി. ഭൂമി അവരുടെ ചവിട്ടുകൊണ്ടു വിറച്ചുതുടങ്ങി. സകല ജനങ്ങളും വിസ്മയംകൊണ്ടു വിടന്ന് കണ്ണുകൾകൊണ്ട് ആ ആവികപ്പലിനേയും അതിൽനിന്നിറങ്ങിയ സൈന്യങ്ങളേയും ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു മദ്ധ്യവയസ്കനായ ബ്രാഹ്മണൻ കണ്ടു. ബലവിക്രമം സാമാന്യമായ ഒരു വസ്തുവല്ല. അത് എല്ലാവരാലും ആദരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വസ്തുവാണ്. ജീവജാലങ്ങളുടെ ക്രീഡാകൗതുകം കാണുമ്പോൾ അന്തരാത്മാനു വികസിക്കുകയും രോമാഞ്ചഭരിതമായിരതീരുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതു വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ ആ മനോഭാവം കോമളവും മധുരവും ആയിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ മാതിരി ബലവീര്യം കാണുമ്പോൾ ഏതൊരു ഭാവം മനസ്സിലുദിക്കുന്നുവോ അതു മുൻപാഞ്ഞ മധുരമനോഭാവത്തെ ദൂരെ അകറ്റിക്കളയുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് പുരുഷസിംഹനായ ഒരു വന്ദ സാമാന്യന്മാരായ അനേകായിരം ജനങ്ങളുടെ മേൽ അധികാരം നടത്താൻ സാധിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് പ്രബലമായ ഒരു ജാതിക്കു ദുർബ്ബലന്മാരായ അനേകം ജാതികൾ ഭരിപ്പാ

നുള്ള യോഗ്യത ഉണ്ടാകുന്നത്. കീഴടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പുരുഷന്മാരോ
 അല്ലെങ്കിൽ 'കീഴടങ്ങിയിരിക്കുന്ന' ജാതിക്കാരോ തമ്മിൽ കനായി
 യോജിച്ച് എതിർപ്പുവെക്കും അധികാരം നടത്തുന്ന പുരുഷനെയോ
 അല്ലെങ്കിൽ ജാതിയേയോ രീച്ചുയായിട്ടും അവർക്കു തോല്പിക്കാൻ ക
 ഴിയുന്നതാണ്. എന്നാൽ അധികാരം നടത്തുന്നവരുടെ നേരേയു
 ള്ള ആദരാതിശയത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യംകൊണ്ട് അവരോട് എതി
 ര്ക്കുന്ന കാളും ദൂരെ നില്ക്കട്ടെ; ആർക്കും അവരുടെ നേരെ കൂസൽകൂടാ
 തെ കന്നു നോക്കാൻകൂടി ശക്തിയില്ല.

മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണന്റെ മുഖമണ്ഡലം ചിന്തയുടെ
 ഏറ്റവും ഗംഭീരമായ ഛായയിൽ മുങ്ങിയതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു.
 സൂര്യനും അസ്തമിച്ചു.

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു. “നാനാജാതിക്കാരായ മനുഷ്യർ കന്നിച്ചു കൂ
 ടി കാണുമ്പോൾ മനസ്സിൽ ഏറ്റവും ഗംഭീരമായ ആനന്ദം ഉണ്ടാ
 വുന്നതാണ്. ബഹുതപത്തിന്റെ ഇടയിൽ ഏകതപത്തിന്റെ പ്രതീ
 തിയുണ്ടാകുന്നു. ഈ ഭിന്നഭേദംകൊണ്ടും ഭിന്നജാതിക്കാരും ഭിന്നധർമ്മ
 ത്തെ അനുസരിക്കുന്നവരും ഭിന്നവേഷം ധരിക്കുന്നവരും ഭിന്നകാളു
 ങ്ങളിൽ ഏല്പിട്ടിരിക്കുന്നവരും ആയ മനുഷ്യർ തമ്മിൽ ഇത്രയെല്ലാം
 വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അവർ ഒരേ പ്രകൃതിയോടുകൂടിയ ജീവിക
 ളാണ്. എല്ലാവരുടേയും ദേഹനിർമ്മാണരീതിയും ഭിത്തിമൂലവും ച
 രമോദ്ദേശ്യവും ഒന്നാണെന്നാണ്. സകല ഭേദങ്ങളുടേയും കാരണം
 ആദ്യത്തിൽ ദേശഭേദമാണ്. ധർമ്മഭേദം ആചാരഭേദം ജാതിഭേദം
 ഭാഷാഭേദം ഇവയെല്ലാം ദേശഭേദം കന്നു മാത്രത്തിൽനിന്നുണ്ടാവു
 ന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടു ദേശഭേദം ഇല്ലാതെയായാൽ കാലം
 കൊണ്ട് ഏകതയുണ്ടായിത്തീരും; അതിന്നു സംശയമില്ല. കച്ചവടം
 കേവലം ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ ഇരിപ്പിടം മാത്രമല്ല. അതു സാക്ഷാൽ
 വാരായണമൃത്തിയുടേയും ഇരിപ്പിടമാണ്.”

മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ വിടന്ന് കണ്ണുകളോടുകൂടിയും
 ഏകാഗ്രമനസ്സോടുകൂടിയും വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ട് ആശ്ചര്യ
 ഭരിതനായിട്ടു ചോദിച്ചു. “ഈ വിഭിന്നധർമ്മങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നവ
 ളും പരസ്പരം വിദ്വേഷഭാവത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്നവരുമായ മനുഷ്യർ

എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരേ മതത്തെ അവലംബിച്ചവരായിരുന്നുവോ? വീണ്ടും ഏതുകാലത്തെങ്കിലും അവർ ഒരേ മതത്തെ അനുസരിക്കുന്നവരായിത്തീരുമോ?"

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: "മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ് ആകാശത്തിലും ഭൂമിയിലും താമസിക്കുന്നത്. മനുഷ്യൻ മാത്രമാണ് പിതാവിന്റെ കൗസപുത്രനായിട്ട് അമ്മയുടെ ഗർഭത്തിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യന്റെ മാത്രം മൂലപ്രകൃതി ഒന്നായിരിക്കുന്നതല്ലാതെ ഭിന്നപ്പെട്ടവരാണ് താമില്ലാതെയിരിക്കുന്നു. കുട്ടികളുടെ എടുത്തിൽ ധർമ്മഭേദങ്ങളുടെ ചിഹ്നങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ല. പ്രകൃതി ആദിമാവസ്ഥയിലും അതേമാതിരി തന്നെയാണ്. ധർമ്മഭേദം കേവലം ശിക്ഷാഭേദത്തിന്റെ ഫലം മാത്രമാണ്."

മദ്ധ്യവയസ്കൻ ചോദിച്ചു. "ആർ! എന്റെ മനസ്സു വളരെ കൌതുകത്തോടും ആശ്ചര്യത്തോടുംകൂടിയതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ശിക്ഷാഭേദത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടു ധർമ്മഭേദം ഉണ്ടാവുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്ന് അല്പം വിസ്തരിച്ചു പറയണം."

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: "ആകാശം ഭൂമി- അല്ലെങ്കിൽ അമ്മ- പുരുഷൻ പ്രകൃതി-ഇവർ ഏതൊരു ദേശത്ത് ഏതൊരു രൂപം ധരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ; ആ ദേശത്തിലെ മനുഷ്യർ ആ മാതിരി ധർമ്മതത്വങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നു. ഏതൊരു പ്രദേശം വളരെ വിസ്താരത്തോടും വളരെ നീളത്തോടും കൂടിയും സമനിരപ്പോടുകൂടിയതോ അല്ലെങ്കിൽ സമുദ്രതീരത്തു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതോ ആയിരിക്കുകൊണ്ട് ആകാശം ഭൂമിയോടുകൂടി പറ്റിക്കിടക്കുന്നതുപോലെയും തോന്നപ്പെടുന്നുവോ ആ പ്രദേശത്തിൽ ഇഴശ്വരൻ ഭൂമിയിൽ അവതരിക്കുന്നു എന്നുള്ള വിശ്വാസം സഹജമായി ജനിക്കുന്നു. ഏതൊരു പ്രദേശത്തിൽ പാമ്പുതങ്ങൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുകയും അവയുടെ കൊടുമുടികൾ ആകാശം മുട്ടിനില്ക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുവോ ആ പ്രദേശത്തിൽ മനുഷ്യർ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കയറിച്ചെല്ലാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം ഉണ്ടാകുന്നു. അതിനും പുറമെ ഏതൊരു പ്രദേശത്തിൽ നീണ്ട സമഭൂമിയും വിസ്താരമുള്ള സമുദ്രതീരവും അത്യുന്നതങ്ങളായ ഗിരിശിഖരങ്ങളും എന്നീ മൂന്നുവിധത്തിലുള്ള കാഴ്ചകൾ എപ്പോഴും കാണപ്പെടുന്നു

വോ അവിടെ ഈശ്വരൻ അവതാരം ചെയ്യുന്നു എന്നും മനുഷ്യർ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്യുന്നു എന്നും ഉള്ള രണ്ടുപ്രകാരത്തിലുള്ള ധർമ്മതത്വങ്ങളും ജനങ്ങൾക്കു ഹൃദയംഗമമായിത്തീരുന്നു.”

മദ്ധ്യവയസ്സൻ ചോദിച്ചു: “എന്നാൽ ഈശ്വരന്റെ അവതാരത്തെ സ്വീകരിക്കാത്ത മതങ്ങളും ഉണ്ടല്ലോ. ഈശ്വരൻ ഭൂമിയിലുള്ള ചില വിശിഷ്ടപുരുഷന്മാർക്കു പ്രത്യക്ഷമാവുന്നുണ്ട് എന്ന് ആ മതങ്ങൾ ഉപദേശിക്കുന്നു.”

വൃദ്ധൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു: “സമനിരപ്പായ ഭൂമികളിൽ വസിക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആർ മരുഭൂമികളിൽ താമസിക്കുന്നുവോ അവർ കുന്നു മേച്ചുകൊണ്ട് ഉപജീവനം കഴിച്ചുവരുന്നു. അവർ ഒരേ സ്ഥലത്തു സ്ഥിരമായി താമസിക്കുന്നില്ല. കൃഷിക്കൊണ്ട് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നവരെപ്പോലെ ഒരേസ്ഥലത്തിരുന്നുകൊണ്ട് അവർ ദികചക്രവാളത്തെ കാണുന്നില്ല. അവർ എങ്ങിനെ ഒരോ സ്ഥാനങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ ദിഗ്ഗമയവും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി അവർ കാണുന്നു. ആകാശവും ഭൂമിയുംകൂടിച്ചേരുന്നത് അവർ നിരന്തരം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ആ സംയോഗസ്ഥാനം അവരെ സംബന്ധിച്ചുടത്തോളം നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും അനിർദ്ദിഷ്ടവും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈശ്വരൻ ശരീരമെടുത്തു ഭൂമിയിൽ അവതരിക്കുന്നു എന്നുള്ള തത്വം അവരുടെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈശ്വരൻ ചില വിശിഷ്ടന്മാർക്കു പ്രത്യക്ഷമാവുന്നുണ്ടെന്നും അവരോടു സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുമുള്ള വിശ്വാസം അവർക്കുണ്ടായിത്തീരുന്നു.”

വൃദ്ധൻ കുറച്ചുനേരം മൌനമായിരുന്നതിന്റെ ശേഷം വീണ്ടും പറയാൻ തുടങ്ങി. “മരുസ്ഥലവാസികളും കുന്നുമേച്ചുന്നടക്കുന്നവരുമായ മനുഷ്യരുടെ ധർമ്മജ്ഞാനത്തിൽ ഏറ്റവും ഗൌരവമേറിയ ഒരു സ്തൂനതയുണ്ട്. അവർക്കു ഒരേസ്ഥലത്ത് സ്ഥിരമായി താമസിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് അവർക്കു ഒരു സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ചും പ്രത്യേകമായി ഒരു മമതയുണ്ടാകുന്നില്ല. അനേകം പോറ്റമ്മമാരാൽ വളർത്തപ്പെട്ട ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലെ മാതൃസ്നേഹം എന്തെന്ന് അറിയാൻ കഴിയാത്ത അവർക്കു മാതൃഭക്തിയും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അവർക്കു ഭൂമിയിലെ സകല ദിക്കുകളിലും പോകാൻ

കഴിയും. സകല പ്രദേശങ്ങളിലും താമസിക്കാൻ അവർ കഴിയും. എന്നാൽ മാത്രമല്ല എന്താണെന്ന് അവർ അറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല. അവരുടെ ധർമ്മപ്രണാളികളിൽ ഈശ്വരൻ ഉണ്ട്; എന്നാൽ ഈശ്വരി ഇല്ലതാനും. ജലസൗഖ്യവും ഫലവും ഉള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവരുടെ എടുയിൽ ഈശ്വരീപൂജയ്ക്കാണ് അധികം മഹാത്മ്യം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

മദ്ധ്യവയസ്സൻ ചോദിച്ചു: “മഹാശയാ! ചില ചില വർഗ്ഗക്കാർ സർവ്വനിയന്താവായ ഈശ്വരൻ ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവർ വലിയ അഭയവാദികളാണ്. മറ്റു ചിലർ അഭയവാദത്തെ അത്ര ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. ഈ മാതിരി മതഭേദത്തിനുള്ള കാരണം എന്താണ്?”

പ്രധൻ പറഞ്ഞു: “സമദ്രമിയിൽ വസിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ— ആ പ്രദേശം മരുഭൂമിയാവട്ടെ അല്ലെങ്കിൽ ജലസൗഖ്യത്തോടും ഫലത്തോടുംകൂടിയ ഭൂമിയാവട്ടെ— അഭയവാദികളായിത്തീരുന്നു. സമദ്രതീരപ്രദേശങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നവരും പർവ്വതപ്രദേശങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നവരും അഭയവാദത്തെ അത്ര സ്വീകരിക്കുന്നതല്ല.

“സമനിരപ്പോടുകൂടിയ പ്രദേശത്തിന്റെ സകല ഭാഗങ്ങളും തദ്ദേശവാസികൾക്കു പ്രയാസംകൂടാതെ കാണാൻ കഴിയുന്നതുകൊണ്ട് ഇന്നു ദിക്കിൽ ഇന്നുതന്നെയും ഇന്നതില്ലെന്നും കാണാൻ കഴിയുന്നതാണ്. അവരുടെ കൗതൂഹലം ക്ഷണത്തിൽ തൃപ്തിയടയുന്നു. ഭിന്നഭിന്നസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഭിന്നഭിന്നപദാർത്ഥങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ള ജ്ഞാനം അവർക്ക് ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അവരുടെ മനസ്സിൽ സകലവും സ്ഥിരവും നിശ്ചലവും നിർദ്ദിഷ്ടവുമായിരിക്കുന്നു. ഈ ജ്ഞാനം അവരുടെ മനസ്സിൽ ദൃഢമായി ഉറങ്ങുന്നു. അതുനിമിത്തം അവർ ഘോരന്മാരായ അഭയവാദികളായിത്തീരുന്നു.

“സമദ്രതീരപ്രദേശങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നവർ നിത്യവും പുതിയതായ കാര്യം പൂർവ്വചാരങ്ങൾ കാണുന്നു. സമദ്രതലം ഇന്നു പ്രശാന്തമായും അനന്തം കൂടാതെയും ഇരിക്കുന്നു. നാളെ നരകളോടുകൂടിയ തീരമാലകളെക്കൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്നു. മരണാധി കോടകാരുകൊണ്ടു കോളിളകി ഭയങ്കരവസ്തുവായി ഭവിക്കുന്നു. കരേപ്രകാരത്തിൽ ക

രേനിയമം അനുസരിച്ചു സകല പ്രാപാരങ്ങളും നടത്തപ്പെടുന്നു എന്നുള്ള മനോഭാവം സമുദ്രതീരത്തിൽ വസിക്കുന്ന ജനങ്ങളുടെ എടുയിൽ ഉണ്ടാവാൻ തെരക്കമാണ്. അതുകൊണ്ട് അവർ അദ്ദേഹവാദികളായിത്തീർന്നില്ല. അവർ പരസ്പരവിരോധികളും മനുഷ്യവിദ്വേഷികളും ആയ പിശാചുക്കൾ, യക്ഷന്മാർ, രാക്ഷസന്മാർ മുതലായവരുടെ പ്രഭാവത്തെ സ്വതഃ സ്വീകരിക്കുന്നവരാണ്. പർവ്വതപ്രദേശനിവാസികൾക്കു തങ്ങൾ നിവസിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും ഒന്നായി കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. അവർക്ക് എപ്പോഴും കണ്ടും കഴിയും ഉള്ളതും വളഞ്ഞുപിരിഞ്ഞുള്ളതുമായ വഴികളിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നാനാസ്ഥലങ്ങളുടെ നാനാപ്രകൃതിയിലും നാനാവൃക്ഷജാതിയും നാനാഫലങ്ങളും പുഷ്പങ്ങളും നാനാജീവജന്തുക്കളും എല്ലാത്തരവും സ്പഷ്ടമായി കാണപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ മനസ്സിൽ ഭവിതവ്യക്തയുടെ പ്രവാഹം എല്ലാത്തരവും ഒരേമാതിരിയിലായി തോന്നപ്പെടുന്നില്ല. മനുഷ്യപ്രയത്നത്തിന് ആ പ്രവാഹത്തെ തടുത്ത് അതിന്റെ വേഗത്തെ കുറയ്ക്കാനും അധികമാക്കാനും മറ്റൊരു ദിക്കിലേയ്ക്കു തിരിക്കാനും കഴിയുന്നതാണെന്നുള്ള ജ്ഞാനം അവർക്കുണ്ടാവുന്നു. അതുകൊണ്ടു പർവ്വതപ്രദേശനിവാസികൾ ഒരിടത്തും വലിയ അദ്ദേഹവാദികളായിത്തീർന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല തവസ്സുകൊണ്ട് ഈശ്വരതത്വം ലഭിക്കാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നുള്ള ദൃഢവിശ്വാസം അവർക്കുണ്ടാവുകയും ചെയ്യുന്നു.”

മദ്ധ്യവയസ്സൻ പറഞ്ഞു: “ചില ചില വർഗ്ഗക്കാർ ഏകേശ്വരവാദികളാണെങ്കിലും അവർ ഈശ്വരന്റെ അവതാരത്തെ സ്വീകരിക്കാത്തവരും ഈശ്വരീപൂജ ചെയ്യാത്തവരും ആണെന്നും, അങ്ങിനെയാണെങ്കിലും അവർ ലോകദ്രവ്യവാദത്തിൽ തല്പരന്മാരാണ് എന്നും ഉള്ളത് എനിക്ക് മനസ്സിലായി. പിന്നെ ചില ചില മതക്കാർ ഏകനും അദ്വിതീയനുമായ ഈശ്വരൻ ഉണ്ടെന്നു വിശ്വാസമുള്ളവരായിട്ടും, അവർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വനിയന്ത്രണത്തെ അറിയാൻ കഴിയാതിരിക്കുന്നത് എങ്ങിനെയാണെന്നും അവർ അദ്ദേഹവാദത്തെ സ്വീകരിക്കാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നും എനിക്ക് മനസ്സിലായി.

സ്സിലായി. മറ്റു ചിലർ സ്വാന്ദ്രതികൊണ്ട് ഈശ്വരത്വം അറിയുന്നുണ്ടെന്നും കാര്യംകൊണ്ട് അവർ അദൃഷ്ടവാദത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെന്നും ഉള്ള സംഗതിയും എനിക്കു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ ചില കൂട്ടർ ദൈവതവാദികളായും ത്രിമൂർത്തികളെ ഉവാസിക്കുന്നവരായും കാണപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവരുടെ ദൈവതവാദത്തിനുള്ള കാരണം എന്താണ്? ത്രിമൂർത്തികളുടെ പൂജക്കു പ്രചാരമുണ്ടായത് എങ്ങിനെയാണ്? എന്നറിയാൻ എനിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്.”

വൃദ്ധൻ ഉത്തരം പറഞ്ഞു: “നാം എന്തെല്ലാം പ്രത്യക്ഷമായി അറിയുകയും കാണുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ അതെല്ലാം പ്രകൃതിയാകുന്ന കുടുംബത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ ആ കുടുംബത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ നിവേശിക്കപ്പെട്ടവനായിട്ടു വളർന്നുവരികയും അറിവു സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആകാശവും ഭൂമിയും-അച്ഛനും അമ്മയും-ആദ്യഗുരുക്കന്മാരാണ്. അവർ മഹാഗുരുക്കന്മാരാണ്. എങ്കിലും ശിശുശിക്ഷയിൽ സോദരീസോദരന്മാർ തുടങ്ങിയുള്ള ചങ്ങാതിമാരുടെ കത്താശയും അനല്പമല്ല. രാത്രി പകൽ, വെളിച്ചം ഇരുട്ട്, ചൂട് തണുപ്പ് മുതലായവയുടെ മാറ്റങ്ങൾ അനേകജ്ഞാനത്തിന്റെ മൂലമാണ്. ഭൂമിയിലെ ശീതപ്രധാനങ്ങളായ സകല പ്രദേശങ്ങളിലും ചൂടും പകലും ജനങ്ങൾക്കു വളരെ ഇഷ്ടപ്രദമായി ഭവിക്കുന്നു. ഇരുട്ടും തണുപ്പും രാത്രിയും അവർക്കു വളരെ അനിഷ്ടപ്രദമായും ഭവിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെ നിവാസികളിൽ വളരെ പേരും സ്ഥൂലമായ ദൈവതവാദത്തിൽ വിശ്വാസമുള്ളവരായി ഭവിക്കുന്നു. പിന്നെ, സൂര്യൻ സൂര്യന്റെ വെളിച്ചം അതിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന സ്തന്ദനശക്തി ഈ മൂന്നും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും ആ ഒന്നുതന്നെയാണ് മൂന്നാവുന്നത് എന്നുമുള്ള അറിവു സ്തംഭമായി ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ത്രിമൂർത്തിജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നു.”

മദ്ധ്യവയസ്കൻ ചോദിച്ചു: “ആയു! ദൈവതവാദികളും ത്രിമൂർത്തി ഉവാസകന്മാരും ആയ ജനങ്ങളുടെ എടുയിൽ ചില വർഗ്ഗക്കാർ കരുമാതിരി ഈശ്വരീപൂജ ചെയ്യുന്നു. മറ്റു ചില വർഗ്ഗക്കാർ ആ പൂജയിൽ അത്യന്തം വിമുഖത കാണിക്കുന്നു. ഇതിന്നു കാരണമെന്താണ്?” വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു. “അവരുടെ എടുയിൽ ആർ വളരെ ഫലവ

ത്തായ രാജ്യങ്ങളിൽ പാടുന്നുവോ അവർക്കു ഈശ്വരീപൂജ ചെയ്യാതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. കാരണം ജഗൽസവിതാവായ സൂര്യൻ തന്റെ പരിശുദ്ധ രശ്മികളെക്കൊണ്ട് ജീവജനനിയായ ഭഗവതിയെ ആലിംഗനംചെയ്തിട്ടാണ് ജീവജാലങ്ങളെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നത് എന്നു ആ പ്രദേശങ്ങളിലെ നിവാസികൾക്കു പ്രത്യക്ഷമായി കാണാൻ കഴിയുന്നു. എന്നാൽ ഏതൊരു പ്രദേശം അത്ര ഫലപ്രസാദപ്രദം, അല്ലെങ്കിൽ തണുപ്പിന്റെ ആധിക്യംകൊണ്ട് സസ്യസമൃദ്ധിയില്ലാതെയിരിക്കുന്നുവോ, സൂര്യസമ്പർക്കം ഇല്ലാതെ ഏതൊരു പ്രദേശത്തു കനംതന്നെ ഉണ്ടാകുന്നില്ലയോ ആ പ്രദേശത്തിലെ നിവാസികൾ ജീവജനനിയായ ഈശ്വരീയെ ആരാധിക്കാൻ പഠിക്കുന്നില്ല.”

മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രാഹ്മണൻ ആനന്ദംകൊണ്ടു വികസിച്ച കണ്ണുകളോടുകൂടിയും ഗദ്ഗദ്സ്വരത്തോടുകൂടിയും പറഞ്ഞു. “മഹാശയ! ഈ മഹാദേശത്തിൽ അനവധി ധർമ്മഭേദം കണ്ടിട്ടു എന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചിരുന്ന ഗാഢമായ ചിന്തകൾ അങ്ങയുടെ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ടു മറഞ്ഞുപോയി. വിഭിന്നധർമ്മാവലംബികളായവർ ഭരണ പ്രദേശത്തു വസിക്കുന്നവരായാൽ ക്രമംകൊണ്ടു അവർക്കു ഏകധർമ്മാവലംബികളായിത്തീരാൻ കഴിയുന്നതാണെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായി. സകല ഭൂമണ്ഡലത്തിന്റേയും സാരഭൂതവും പ്രതിബിംബസ്വരൂപവുമായ ഭൂഭാഗം ഏതോ; ആ ഭൂഭാഗത്തിലാണ് സർവ്വം കൃഷ്ടവും ഉദാരതമവുമായ ധർമ്മം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത് എന്നും ആ പ്രദേശത്തിലാണ് സർവ്വ ധർമ്മങ്ങളും കൂടി എണങ്ങി ഏകത്വത്തെ പ്രാപിക്കുക എന്നും ഉള്ള തത്വവും എനിക്ക് മനസ്സിലായി.”

നേരം പ്രഭാതമായി. ബ്രാഹ്മണൻ ഒരു കപ്പലിൽ കയറി യാത്ര ചെയ്തു. ആദ്യത്തിൽ സമുദ്രജലം ചളികൊണ്ടു കലങ്ങിയിരുന്നു. പിന്നീടു മഞ്ഞ നിറവും പിന്നെ നീലവണ്ണവും ഒഴുകും കൂരിരുട്ടുപോലെ കറുത്ത നിറവും ആയി കാണപ്പെട്ടു. നാലുപാടും ജലമയംതന്നെ. അടിയിൽ തിരമാലകൾ ഓളംവെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മുകൾഭാഗത്ത് അനന്തന്റെ ഫണാമണ്ഡലം വിരന്തിയപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. ആ അനന്തന്റെ ശ്വാസവായു വീശിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഭൂമിയുടെ സൃഷ്ടിതന്നെ ഉണ്ടായില്ല. ചർമ്മചർമ്മസ്സുകൾകൊണ്ടു

ഇത്രത്തോളം കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. ഉത്തരചക്ഷുസ്സുകൾകൊണ്ടു നോക്കാൻ സാധിക്കുന്നതായാൽ ഭഗവാന്റെ നാഭിയിൽനിന്നുണ്ടായ ചെന്താമരയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മാവ് സൃഷ്ടികർത്താവിനെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഇടവിടാതെ സൃഷ്ടികാര്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നു എന്നുള്ള സൂതി മനസ്സിലുടിക്കുന്നു.

കപ്പൽ കരിടത്തും നില്ക്കാതെ യാത്ര ചെയ്തിരുന്നു. പിന്നെ മുൻ ഭാഗത്തായി ഒരു വെളുത്ത പദാർത്ഥം കാണപ്പെട്ടു. അതിനെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കേ അതു സമുദ്രത്തിൽനിന്നു പൊങ്ങിത്തുടങ്ങി. പിന്നെ ഒരു ദ്വീപു കാണപ്പെട്ടു. പിന്നീട്, വെളുത്ത പദാർത്ഥം ദ്വീപു മദ്ധ്യത്തിലുള്ള ദേവാലയമാണെന്നു ബ്രഹ്മണൻ മനസ്സിലായി. കപ്പൽ ദ്വാരാവതിയുടെ തീരത്തിൽ വന്ന് നങ്കൂരമിട്ടു. തീർത്ഥയാത്രക്കാർ കപ്പലിൽനിന്നിറങ്ങിത്തുടങ്ങി.

ബ്രഹ്മണൻ ഇരുവരും സന്ധ്യാസമയത്ത് ദ്വാരാവതിയിൽ ചെന്ന് രാമിണീമന്ദിരത്തിന്നു അഭിമുഖമായിപ്പോയി. മന്ദിരം ദ്വീപത്തിന്റെ നടുവിലായിരുന്നു. അത് ഒരു പർവ്വതത്തിന്റെ മുകുളിലല്ലാ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത് എങ്കിലും അതു ഒരു ചൊക്കമുള്ള പ്രദേശത്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് എന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണാവുന്നതാണ്. മന്ദിരത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴി ദുർഗ്ഗമുള്ളതല്ല. വഴി എടുപ്പുവും സുഗമവുമായിരുന്നതുകൊണ്ടു നേരെ മുന്നോട്ടു നോക്കിക്കൊണ്ടു നടന്നാൽ മന്ദിരത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതാണ്. മന്ദിരത്തിന്നു അപൂർവ്വമായ സൗന്ദര്യം ഉണ്ട്. ആദ്യംതന്നെ കണ്ണിനേ ആകർഷിക്കുന്നു. പിന്നെ ക്രമത്തിൽ സൂക്ഷ്മമായി നോക്കിക്കൊണ്ടുവോൾ അതിന്റെ രമണീയകാന്തികൊണ്ടു കണ്ണിന് എന്തെന്നില്ലാത്ത ആനന്ദം ഉണ്ടാവുന്നു.

മദ്ധ്യവയസ്സൻ പറഞ്ഞു: 'ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ സ്വർഗ്ഗാരോഹണസമയത്ത് ദ്വാരാവതി സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ങിപ്പോകുമെന്നും അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.'

വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു: 'കാര്യം അങ്ങിനെതന്നെ വന്നുകൂടി എന്നു നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. കേവലം രാമിണീദേവിയുടെ മന്ദിരമേ ശേഷിച്ചുള്ളൂ. 56 കോടി യാദവന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ലക്ഷ്യം

ണം കണത്തന്നെ ഇല്ല. എന്തൊന്നു മുന്പുണ്ടായിരുന്നില്ലയോ അതു പിന്നീടും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. മറ്റു സകലവും നശിച്ചുപോകുന്നു. എന്താൽ ത്രിഗുണസമ്മേളനകാരിണിയായ മഹാദേവിചിരകാലം നിലനില്ക്കുന്നവളാണ്. അവൾതന്നെയാണ് കാമദേവജനനി. അവളാണ് ആദ്ര്യശക്തി. അവളുടെകീഴിൽ സകലവും ഉണ്ടാകുന്നു. യദി വംശം മുഴുനും അവളിൽനിന്നുണ്ടായി. മന്ദിരത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ചെന്നു ദർശനം ചെയ്യാലും.

മദ്ധ്യവയസ്സനായ ബ്രഹ്മണൻ ദേവാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. പ്രവേശിച്ച ഉടനേ ഏറ്റവും സ്തിശ്ചമായ ചന്ദ്രശ്ശികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളെ ആനന്ദപ്പിച്ചു. മനോഹരങ്ങളായ പുഷ്പങ്ങളുടെ സൗരഭ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാണേന്ദ്രിയത്തിന്നു തൃപ്തിപരുത്തി. അറിവ്ചെന്നീടും മധുരവുമായ കളനാദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെവികളിൽ അമൃതചൊരിഞ്ഞു. അമൃതിന്നു തുല്യമായ മലയമാരുതൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം മുഴുവനും കുളപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം സുഷുപ്തിസമയത്തുള്ള സുഖത്തെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു തന്നത്താൻ മാനുഷപോലെ ആയിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു ക്രമത്തിൽ തന്നെ അന്യന്മാരിൽനിന്നു തിരിച്ചറിയാനുള്ള ശക്തിയില്ലാതായിത്തുടങ്ങി. അവിടെ യുണ്ടായിരുന്ന പൂനിലാവ്, പുഷ്പസൗരഭ്യം, കളനാദം, മലയമാരുതൻ ഇവയോടുകൂടി താൻ കനായിപ്പോയിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നും ക്രമത്തിൽ താൽ ബ്രഹ്മാണ്ഡം മുഴുവനും വ്യാപിച്ചുവനായിരിയ്ക്കുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. അദ്ദേഹത്തിനോടു വേറിട്ടു കണത്തന്നെ ഇല്ലാതായി. ഇതുതന്നെയാണ് മുക്തി. ഇതുതന്നെയാണ് സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപം.

അദ്ദേഹം കുറച്ചുനേരം ഈ ഭാവത്തിലിരുന്നു. അപ്പോഴേക്കും മഹാകണ്ഠേയൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തെത്തി. പിന്നേ മഹാകണ്ഠേയൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലതൊട്ടു അദ്ദേഹത്തിനോടു പറഞ്ഞു. 'കണ്ണുചിഴിച്ച് അങ്ങ് ദേവാലയത്തിന്റെ ഉള്ളു മുഴുവനും നോക്കൂ പാലും.' വ്യാസദേവന്റെ ഉത്തരമെന്തെന്നു വിചിന്തിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തരാത്മാവിന്റെ ഗതി നിന്നുപോയി. അന്തരമായ ബ്രഹ്മാണ്ഡം സങ്കോചംപ്രാപിച്ച് ആ ദേവാലയത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ പരിണമിച്ചു.

വ്യാസദേവൻ തന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു മഹാ പ്രദേശം കണ്ടു നദികൾ, പർവ്വതങ്ങൾ, വനങ്ങൾ, ശിലകൾ മുതലായവകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചതും ഭൂമണ്ഡലത്തിന്റെ പ്രതിബിംബസ്വരൂപവുമായ ആ പ്രദേശത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും നാനാജാതികാരും വികടകാരന്മാരും മൃഗതുല്യന്മാരും ആയ മനുഷ്യർ വസിക്കുന്നുണ്ട്. അവർ കുറേയേറെ ദേഹത്തോടും കൂടിയ അവയവങ്ങളോടും കൂടിയവരും കുണ്ടിൽപ്പെട്ട കണ്ണുകളോടുകൂടിയവരും പതിഞ്ഞ മൂക്കോടുകൂടിയവരും തടിച്ച രോമങ്ങളോടുകൂടിയവരും ആയിരുന്നു. എന്തിനധികം പറയുന്നു? വാലില്ലാത്ത രണ്ടു കൈകളോടുകൂടിയ ഒരു കൂട്ടം വാനാനാരായിരുന്നു അവർ എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ. കാലക്രമത്തിൽ ആ ദേശത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറേ അറ്റത്തു കിടക്കുന്ന മഹാസിന്ധു കടന്ന് ശുഭകാന്തിയോടു കൂടിയവരും ഭീശകായന്മാരും നീണ്ട കണ്ണുകളോടുകൂടിയവരും പ്രശസ്തമായ നെറാറിത്തടത്തോടും ഉന്നതനാസികയോടും കൂടിയവരും നീണ്ട മീശകൾകൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്ന മുഖമണ്ഡലത്തോടുകൂടിയവരും ദേവതുല്യന്മാരും ആയ ഒരു കൂട്ടക്കാർ ആ പ്രദേശത്തിൽ വന്നു. അവരുടെ പ്രഭാവംകൊണ്ടു മുൻപറഞ്ഞ മൃഗതുല്യന്മാരായ മനുഷ്യർ ക്രമത്തിൽ സന്ദരശരീരത്തോടു കൂടിയവരായിത്തുടങ്ങി. ധർമ്മത്തോടുകൂടിയവരും പ്രാപിക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥന്മാരായിത്തീർന്നു. തമ്മിൽ തമ്മിൽ ഉള്ള രാഗദോഷങ്ങളും മറ്റും മത്സരങ്ങളും തീർന്നു തമ്മിൽ ഐക്യം ഉണ്ടാകാൻ അവർ പരിശ്രമം ചെയ്തു തുടങ്ങി. കലാശതയിൽ ആ മഹാ പ്രദേശത്തിൽ അവിടവിടങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ധർമ്മദേശങ്ങൾ സമുദായങ്ങളേതാവുമായും ജാതിപുത്ര്യംസംസാരം ഉണ്ടായിരുന്നത് വണ്ണമേറ്റുപരമായും ഭാഷാഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് അവഭാഷ്യതാഭേദരൂപമായിട്ടും പരിണമിച്ചു. കുറച്ചു കാലം ഈ രീതിയിൽ കഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാകൊണ്ടും സമ്മേളനകാര്യം ഫലിക്കും എന്നു നില വന്നുകൂടി.

ആ സമയത്ത് ഉദാരമനസ്സനായ ഒരു രാജപുത്രൻ ആ ദേവതുല്യന്മാരായ വർഗ്ഗക്കാരുടെ എടയിൽ ജനിച്ചു. സമ്മേളനകാര്യം ഇത്രത്തോളം ആയതു കണ്ടിട്ടു അത് മുഴുമിക്കാൻ അല്പമെങ്കിലും കാലതാമസം പാടില്ലെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. അദ്ദേഹത്തിന്നു ക്ഷമയില്ലാതായി. ഇവിടയാതൊരു ഭിന്നതയ്ക്കും എടകൊടുക്കാൻ

പാടില്ലെന്നു അദ്ദേഹം ശപഥംചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനയനുസരിച്ച് ധർമ്മപദേഷ്ടാക്കളായ അനേകം ഭിക്ഷുക്കളും മഹാബലപരാക്രമികളായ രാജാക്കന്മാരും തീക്ഷ്ണബുദ്ധികളായ അനേകം താക്കീകന്മാരും സമ്മേളനകാര്യം മുഴുമിക്കാൻ ബലകങ്കണന്മാരായി ചുറ്റപ്പെട്ടു. ഉപദേഷ്ടാക്കന്മാരുടെ ഘോഷശബ്ദം മഹാദേശത്തിന്റെ അതിർത്തി കടന്ന് മഹാ സമുദ്രത്തിലുള്ള ദ്വീപദ്വീപാന്തരങ്ങളിലും ഗിരിശിഖരങ്ങൾ കടന്ന് ഓരോ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും മാറ്റൊലി കൊണ്ടുതുടങ്ങി. രാജാക്കന്മാരുടെ പരാക്രമംകൊള്ള മഹാദേശം മുഴുവനും ഏകാധിപത്യത്തിൽ കീഴിലായിത്തീരുകയും മഹാദേശത്തിലെ ഭിന്നപ്രദേശങ്ങൾ തമ്മിൽ ദ്രവ്യമായ ബന്ധം ഉണ്ടായിത്തീരുകയുംചെയ്തു. പാപങ്ങൾ പിളന്ന് അവയുടെ ഭരണഭാഗത്ത് ആ രാജാക്കന്മാരുടെ രൂപങ്ങൾ കൊത്തപ്പെടുകയും ബഹിർഭാഗങ്ങളിൽ അവരുടെ നാമംപലി കൊത്തപ്പെടുകയുംചെയ്തു. താക്കീകന്മാരുടെ ജ്ഞാനാഗ്നി ഭേദബുദ്ധിയുടേ ഇന്ദ്രജാലങ്ങളെല്ലാം പൊടിഭസ്മമാക്കി. മനുഷ്യയന്തംകൊണ്ട് എത്രത്തോളം ഐക്യം വരുത്താൻ കഴിയുമോ അത്രത്തോളം ഐക്യം അക്കാലത്തുണ്ടായി.

എന്നാൽ മനുഷ്യപ്രയത്നംകൊണ്ട് സകല കാര്യവും നിവൃത്തിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല. കാലത്തിന്റെ സഹായംകൂടാതെ ഫലം നല്ലവണ്ണം പകപമാവുന്നതല്ല. ഭേദബുദ്ധിയുടെ യഥാർത്ഥമായ വേർപരിച്ചു കളയാതെ സമ്പൂർണ്ണമായ ഐക്യം ഉണ്ടാവാൻ ഞ്ഞെക്കമാണ്. ദേവതുല്യന്മാരായ ആയുജാതികാരുടെ എടയിൽ മത്സരവും ഗൃഹഹിംസയും ഉണ്ടായിവന്നു. അക്ഷമന്മാരായ സമ്മേളനകന്മാരുടെ കൂട്ടം പരാജയംപ്രാപിച്ചു. അവർ തങ്ങളുടെ ഉദ്യമത്തിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങി; എന്നാൽ വിജയം പ്രാപിച്ചവർ ഓജസ്സുണ്ടായിരുന്നതുമില്ല.

ദേവതുല്യന്മാരായ ആയുജന്മാരുടെ ഇരുകക്ഷികളും സത്യാഗ്രഹപ്രധാനന്മാരും പരമഭക്തന്മാരും ആണെന്നും മഹാദേവിയുടെ മന്ദിരത്തിൽ അവർക്കുതന്നെയാണ് സർവ്വോപരിയായ സ്ഥാനം നൽകപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്നതെന്നും വേദപ്രാസൻ പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ടു. എന്നാൽ ശുദ്ധസത്യാഗ്രഹംകൊണ്ടുമാത്രം സൃഷ്ടിയുണ്ടാകുന്നതല്ല. അതു നിമിത്തം സമ്മേളനകാര്യം ശരിയായി നിവൃത്തിയ്ക്കാൻ അവർക്കു സാധിച്ചി

ല്ല: അവർ തേജസ്സില്ലാത്തവരുടെ കൂട്ടത്തിലായിത്തീർന്നു. അവരുടെ പൂജ ഇല്ലാത്ത മട്ടിലായിത്തീർന്നു.

പിന്നോടേറെ ഒരു വഴക്കാരർ ഈ മഹാദേശത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതായി വേദവ്യാസൻ കണ്ടു. ഇവർ സാഹസികന്മാരും വീർപ്പന്മാരും ഏകാഗ്രചിന്തന്മാരും ആയിരുന്നു. ഇവർ മഹാദേശത്തെ വീണ്ടും ഏകപുത്രാധിപത്യത്തിൻകീഴിലാക്കി. ഭാഷാഭേദം ക്രമത്തിൽ ചുരുങ്ങിപ്പോയി. മനോഹരരത്നങ്ങളും രാജമാതൃങ്ങളും നിമിച്ച് അവർ മഹാദേശത്തിന്റെ ശോഭ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. പിന്നെ മനുഷ്യരെല്ലാം തുല്യന്മാരാണെന്നുള്ള മഹാവക്യത്തെ വീണ്ടും വീണ്ടും ഘോഷിച്ച് അവർ സമ്മേളനകായ്ക്കത്തിൽ യതിച്ചതുടങ്ങി. എന്നാൽ ഇവർ രജോഗുണപ്രധാനന്മാരും വിലാസപ്രിയന്മാരും സുഖാനുഭവതല്പരന്മാരും ആയിരുന്നു. ഇവരുടെ ആഗമനംകൊണ്ടു മഹാദേശത്തിൽ സത്യാഗുണവും രജോഗുണവും ഓരോദിക്കിൽ സ്ഥിതിചെയ്തമാത്രമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ; ഇരുഗുണങ്ങൾ തമ്മിൽ കൂടിച്ചേരുകയുണ്ടായില്ല. ഇവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കം പേർ മാത്രമേ ദേവിയുടെ മന്ദിരത്തിൽ മാന്യസ്ഥാനം ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

പിന്നീട് സമുദ്രം കടന്നു വെള്ളക്കാരർ ഈ മഹാദേശത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ഇവർ വന്നു മഹാദേശത്തെ ഏകപുത്രത്തിൻകീഴിലാക്കി എന്നുമാത്രമല്ല ദേശത്തിന്റെ സർവ്വവായവങ്ങളും ഇരിമ്പുവാതകൾകൊണ്ടും കമ്പി മുതലായവകൊണ്ടും ബന്ധിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇവർ സ്വന്തമായിട്ട് സമ്മേളനകായ്ക്കസാധ്യത്തിനുവേണ്ടി ഒരു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്തില്ല. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉദ്ദേശിച്ച് ഇവർ എന്തെല്ലാം കായ്ക്കങ്ങൾ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയോ അവ തന്നെത്താൻ സമ്മേളനകായ്ക്കത്തിനു യഥേഷ്ടം സഹായമായിത്തീർന്നുതുടങ്ങി. ആ വഴക്കാരെല്ലാം ഏറ്റവും സ്വാതന്ത്ര്യപരന്മാരാണ്. എന്നാൽ വളരെ ദീർഘദശികളുമാണ്. അവർ വലിയ അഹങ്കാരത്തിൽ മുങ്ങിയവരാണ്. എന്നാൽ ഭോഗസുഖാനുഭവങ്ങളിൽ താല്പര്യമുള്ളവരല്ല. അവരുടെ ബാഹ്യശക്തിയും ആന്തരശക്തിയും അതിരില്ല. എന്നാൽ അവർ പരോപകാരത്തിൽ അത്ര ശ്രദ്ധയുള്ളവരല്ല. ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിൽ അവർ ഉത്സാഹമുള്ളവരാണ്. എ

നാൽ അറുപ്തുകൊണ്ടുണ്ടായ ഒരു കൃഷിയേ ആശ്രയിക്കുന്നവരോടല്ല. ഇവർ ഘോരമായ തമോഗുണത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടമാണ്. ഇവരിൽ ഒരാൾക്കെങ്കിലും മഹാദേവിയുടെ മന്ദിരത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്വാനം ലഭിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

വേദവ്യാസൻ ഈ വിധത്തിൽ സത്വം, രജസ്സ്, തമസ്സ് എന്നീ മൂന്നു ഗുണങ്ങളുടെ സമാഗമം കണ്ടു. എന്നാൽ ആ മൂന്നു ഗുണങ്ങളുടെ ചേർച്ചയുടെ ലക്ഷണം ഒന്നും അദ്ദേഹത്തിനു സ്പഷ്ടമായി കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളുടെ പ്രതിബിംബസ്വരൂപമായ ജനസമൂഹം പരസ്പരം യോജിപ്പിച്ചുകൂടാതെത്തന്നെ ഇരുന്നു. കാര്യം ഈ വിധത്തിൽ കണ്ട് വേദവ്യാസനു ഏറ്റവും ആശ്ചര്യവും മനഃക്ഷോഭവും ഉണ്ടായി.

ഈ സമയത്തു ദേവോലയത്തിലെ അധിഷ്ഠാത്രിയായ മഹാദേവിയുടെ മുഖത്തിൽ അലൌകികമായ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രഭ കാണപ്പെട്ടു. ഭഗവതിയുടെ മുഖകൾ രണ്ടും ചുന്ന് ധാരധാരയായി മുലപ്പാലൊഴുകി പാൽക്കുടലുണ്ടായി. മഹാദേശം മുഴുവനും ഈ പാൽക്കുടൽ വ്യാപിച്ചു. ബ്രഹ്മവും വിഷ്ണുവും ശിവനും ഈ പാൽക്കുടലിന്റെ മീതെ ഇരിക്കുന്നതും അവർ പിന്നെയും പിന്നെയും ആ പാലുകുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും വേദവ്യാസൻ കണ്ടു. ചെട്ടെന്നു ത്രിവിക്രമസ്വരൂപം കാണപ്പെട്ടു. മഹാദേശം ഖഗോലത്തിൽ പുണ്യക്ഷേത്രമാണ്; കർമ്മക്ഷേത്രവുമാണ്. അതു ധർമ്മക്ഷേത്രമായിട്ടു പരിണമിച്ചു.

മാർക്കണ്ഡേയൻ പറഞ്ഞു. 'സാധോ! വേദവ്യാസാ! അങ്ങനെയു സ്വന്തം കണ്ണുകൾകൊണ്ടു മാത്രരൂപയും ബ്രഹ്മമയിയുമായ മഹാമായയെ കണ്ടാൻ കഴിഞ്ഞു. അങ്ങയുടെ മനോഭിലാഷം സിദ്ധിച്ചു.'

കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ ബി. എ., ബി. എൽ.

നിരൂപണം .

(൨)

കാലം, സ്വഭാവം, പ്രാണികളുടെ കർമ്മം, ഈശ്വരന്റെ ഇതുകൾ സ്പഷ്ടിക്കും സംഹാരത്തിനും കാരണങ്ങളായിത്തീരുന്നു എന്നും, അദ്ദേഹം

ല്ല ഇതുകൂടെ കാരണമത്രമേ കാരണമായിത്തീരുന്നള്ളൂ എന്നും ഇങ്ങിനെ പലവിധം പ്രളയസൃഷ്ടികളുടെ കാരണങ്ങളെ കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുന്നതായി കാണാം. നമുക്കു ഈശ്വരമേറ്റായാണു ഇതിലെക്കല്ലാം കാരണം എന്നു നിശ്ചയിക്കുക. എന്തൊ ഒരു സമയത്തു ഈശ്വരമേറ്റുകൊണ്ടു പ്രകൃതിയിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന വികാരം നശിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക; അപ്പോൾ പ്രളയമായി. പ്രളയകാലത്തു പ്രകൃതിയും, പുരുഷനും ഉണ്ടു്. പക്ഷെ പ്രകൃതിയിൽ വികാരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു അപ്പോൾ ലോകസ്ഥിതി ഏതുവിധമായിരിക്കും എന്നു ഉറപ്പിക്കുവാൻ തരമില്ലെന്നു വേദംകൊണ്ടു തന്നെ സ്പഷ്ടമാകുന്നു. 'തമഃസീത്തമസാഗൃഹ്മുച്ഛമഗ്രേ' (ഋഗ്വേദം) അർത്ഥം:- 'പ്രളയസമയത്തു അന്ധകാരം തന്നെ അന്ധകാരംകൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ടിരുന്നു.' ഈശ്വരന്റെ ഒരു ഇച്ഛകൊണ്ടു പ്രളയമുണ്ടായതുപോലെ വേറെ ഒരു ഇച്ഛകൊണ്ടു സൃഷ്ടിയും ഉണ്ടാവുന്നു; അതായതു പ്രകൃതിയിൽ വികാരം ഉണ്ടാവാൻ തുടങ്ങുന്നു എന്നു താല്പര്യം. പ്രകൃതിയിൽ ഉണ്ടാവുന്ന വികാരങ്ങൾ ചില നിയമങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നില്ലെന്നൊ ആ നിയമങ്ങളെ പരിപാലിക്കുന്നതിന്നു വല്ല അധികാരികളുമില്ലെന്നൊ വിചാരിക്കേണ്ടു. പ്രജകളുടെ സംരക്ഷണത്തിന്നു വേണ്ടി പല നിയമങ്ങളും ആ നിയമങ്ങളെ നടത്തുന്നതിന്നു അനവധി ജനങ്ങളും ഉണ്ടല്ലോ. ഇതുപോലെ തന്നെ പ്രകൃതിയിലുണ്ടാവുന്ന വികാരങ്ങളെ ശരിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നുള്ള നിയമങ്ങൾ ധർമ്മധർമ്മങ്ങളോ അതുകളെക്കൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന വാസനകളോ ആകുന്നു. ബീജാങ്കുരന്ത്രായേന അനാദികളായിരിക്കുന്ന ഈ ധർമ്മധർമ്മങ്ങളെയോ വാസനകളെയോ അവലംബിച്ചു ഈശ്വരന്റെ പ്രത്യക്ഷാവസ്ഥകളായിരിക്കുന്ന തേജോവിശേഷങ്ങൾ പ്രപഞ്ചഗതിയെ കൊണ്ടുനടത്തുന്നു. ഈ തേജസ്സുകൾ അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ, ആദിത്യൻ ഈ മൂന്നാകുന്നു എന്നാണു് നിരൂപണസിദ്ധാന്തം. സോമൻ, വരണൻ ഇങ്ങിനെ പല തേജസ്സുകൾ ഇനി ഉണ്ടു്: ഇതുകൾക്കെല്ലാം ഈ മൂന്നു തേജസ്സിൽ തന്നെ അന്തർഭാവമെന്നും അല്ലെന്നും പക്ഷാന്തരങ്ങളുള്ളതുകൊണ്ടു് ആ സംഗതിയെപ്പറ്റി വേറെ ഒരു ദിക്കിൽ വിശദമാക്കുന്നുണ്ടു്. ഇതുവരെ കാണിച്ചതിന്റെ താല്പര്യം 'പ്രകൃതിയിലുണ്ടാവുന്ന വികാരങ്ങളെ ശരിപ്പെടുത്തുന്നതു് അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ, ആദിത്യൻ ഇവ മൂന്നു

മാകുന്നു എന്നാണ്. ഇനി ഈ തേജസ്സുകളുടെ പ്രവൃത്തികളെ കുറിച്ച് ചിന്തിപ്പാനുള്ള അവസരമായി. പക്ഷെ വേദാന്തികൾ പറയുന്നതെന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്ന വൃഷ്ടി, സമഷ്ടി ഇതുകളുടെ അർത്ഥങ്ങൾ കൂടി അറിഞ്ഞാൽ ഇനിയുൾ പാവൻ ഭാവിയ്ക്കുന്ന ചില സംഗതികളെ എടുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുകൊണ്ട് അതുകളേയും ചേർക്കുന്നു.

മൂന്നു ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയ ബ്രഹ്മാണ്ഡം ഒരു പുരുഷനാണെന്നു വിചാരിക്കുക. ഈ ദിവ്യപുരുഷന്റെ സ്വരൂപം എന്താണെന്ന് അറിയേണമെങ്കിൽ ഒരു മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതി അറിഞ്ഞാൽ മതി. കരമം, ശ്രോധം, മദം, മാത്സര്യം ഇതുകളുടെ ചാർച്ചവഴികളുള്ള നാനാമനോവികാരങ്ങൾ, ബാഹ്യപ്രവചനത്തെ അറിയുന്നതിന്നു കണ്ണു മുതലായ ബാഹ്യേന്ദ്രിയങ്ങൾ, പ്രവൃത്തികൾക്കുവേണ്ടി കരചരണാദികൾ, ഇതുകളെല്ലാം ഭരിക്കുന്നതിന്നു ബുദ്ധി, ഇങ്ങിനെ അനന്തസാമഗ്രികളുടെ സംഘാതത്തോടുകൂടിയാണു നാം മനുഷ്യനെ കാണുന്നത്. ഒരു മനുഷ്യനു രണ്ടു കണ്ണുകൾ, രണ്ടു കാലുകൾ, ഈ വിധം സകല സാമഗ്രികളും മിതങ്ങളായിട്ടാണുള്ളത്. ബ്രഹ്മാണ്ഡസ്വരൂപിയായ പുരുഷനാകട്ടെ, പ്രാണികളുടെ നേത്രങ്ങളെല്ലാം ആ മഹാപുരുഷന്റെ ചക്ഷുസ്സും, ലോകത്തിലുള്ള കരചരണാദികളെല്ലാം ആ ദിവ്യന്റെ കരചരണാദികളും, ഇപ്രകാരം, ത്രിലോകവേഷധാരിയായിരിക്കുന്നവന് സകല സാമഗ്രികളും ആകത്തുകയിൽ വളരെ അധികമായിട്ടുണ്ട്. ആഹാരനിദ്രാദികളായ ചില കൃത്യങ്ങൾ, ഓരോരോ ദിവസത്തിലും ഏവക്കും അത്യാവശ്യമാണ്. ഇന്നു ചെയ്ത നിത്യകൃത്യങ്ങളെയാണു, നാം നാളേയും ചെയ്യുന്നത്. ഇതുപോലെ ലോകസ്വരൂപിയായിരിക്കുന്ന പുരുഷനും ചില കൃത്യങ്ങളുണ്ട്. വഷം, വേനലൂലം, മഞ്ഞുകാലം, ഓരോരോ വൃഷ്ടിങ്ങൾ പൃഷ്ടിക്കുക, ഇതുപോലെ വേറേയും ചില സംഭവങ്ങൾ പ്രതിവഷം നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു ഒരൾക്കു ഒരു ദിവസം ഏതു മാതിരിയാണോ ആ മാതിരിയാണ് ലോകത്തിന് ഒരു കൊല്ലം എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. അധികം ചിന്തിക്കേണ്ട. ഒരാളെ പററിയേടത്തോളം എന്തെല്ലാം വേണ്ടതായും വാസ്തുവമായും ഉണ്ടാവുന്നുവോ അതെല്ലാം തുകയിൽ അധികമായി ലോകത്തിന്നും വാസ്തുവമായും

വേണ്ടതായും വരുന്നു. പുരുഷസൂക്തംകൊണ്ടു പറയുന്നതും ഭാഗവതാദികളിൽ വിരാടപുരുഷനായി വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്നതും എല്ലാം ബ്രഹ്മാണ്ഡദോഷനായിരിക്കുന്ന പുരുഷൻ തന്നെയാണെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടല്ലോ. നമ്മുടെ ദേഹത്തിനും ദേഹത്തിലുള്ള ഒരു അവയവത്തിനും തമ്മിൽ എന്തൊരു സാമ്യസമാനോ ഉള്ളത് ആ സംബന്ധം തന്നെയാണു വിരാടപുരുഷനും ലോകത്തിലുള്ള ഒരു പ്രാണിക്കും തമ്മിലുള്ളത്. പ്രപഞ്ചം സമഷ്ടിയാകുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള ഓരോരോ വ്യക്തിയും വ്യഷ്ടിയാകുന്നു എന്നു പറയുന്ന സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും (നിരൂപണവും ഇതുകളിൽ ചേരും.) ലോകത്തിനും ലോകത്തിലുള്ള ഒരു പ്രാണിക്കുമുള്ള മുഖ്യ കാണിച്ച സംബന്ധത്തെയാണ് വെളിവാക്കുന്നത്. വ്യഷ്ടിസമഷ്ടികളുടെ സംബന്ധത്തേയും പ്രകൃതിയിലുണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങൾക്കു അധിപതികൾ അഗ്നി തുടങ്ങിയ ദേവകളാണെന്നതിനെയും ഓർമ്മവെച്ചു, നമുക്ക് ഇനി വേണ്ടതിനെ ചിന്തിക്കുക.

ഭൂലോകത്തിലുള്ള ജലാംശങ്ങളെ ഉണ്ണുകാലങ്ങളിൽ സൂര്യകിരണങ്ങൾ മുക്തിലേക്കു ആകർഷിക്കുകയും, ഈ ജലാംശങ്ങൾ, വർഷമായി ഭൂമിയിലേക്കു തന്നെ വീണ്ടും വന്ന്, പ്രാണികളുടെ ജീവനത്തിന്നു അത്യാവശ്യങ്ങളായ ഭക്ഷധിവനസ്സതികളേയും ധാന്യങ്ങളേയും ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ഉണ്ടായ സകലപ്രാണികളും ഭക്ഷിക്കുകയും ഭക്ഷിച്ചതിൽ ഒരംശം അപ്പോൾ തന്നെ മലമൂത്രങ്ങളായി ഭൂമിയിലേക്കു ചേരുകയും മറ്റൊ അംശം ഇവരുടെ സപ്തധാതുക്കളായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രാണികളുടെ ദേഹാവസാനസമയത്ത് ഇവരുടെ ദേഹങ്ങളും ഭൂമിയിൽ തന്നെ ചേരുന്നു. ഈ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഒരു വികാരപരമ്പര പ്രകൃതിയിൽ ഒരുവിധം നടക്കുന്നു. പ്രാണികളുടെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസംവഴിയായി, ഇതു,വേറെ ഒരു വിധത്തിലും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ, പശുക്കൾ, ഇത്യാദിപ്രാണികൾ ശ്വസിച്ചു പുറത്തേക്കു വിട്ടിട്ടുള്ള അശുദ്ധവായുവിനെ വൃക്ഷങ്ങൾ അതിൽനിന്നു തനിക്കു വേണ്ട അംശങ്ങളെ എടുത്തു ശുദ്ധവായുവാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അതിനെ നാം വീണ്ടും ശ്വസിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം പുതിയ പുതിയ സാധനങ്ങൾ നമ്മുടെ ദേഹങ്ങളിലേക്കു പുറകുകൊണ്ടും വോയിക്കുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നു. ഏതെല്ലാം പറയാണു

കളെക്കൊണ്ടോണോ നമ്മുടെ ശരീരങ്ങളുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു, ആ പരമാണുക്കൾ ശ്വാസോച്ഛ്വാസംവഴിക്കും മലമൂത്രവിസർജ്ജനാദി വഴിക്കും പോകുന്നുവെന്നും പോയ വസ്തുക്കളുടെ സ്ഥാനത്തുവേറെ പരമാണുക്കൾ ഭക്ഷണംവഴിക്കും ശ്വാസം എടുക്കുന്നവഴിക്കും വരുന്നു എന്നും ഇപ്രകാരമുള്ള പോക്കുവരത്തുകൾകൊണ്ടു കൊല്ലത്തോറും ഓരോരുത്തരുടെ ശരീരവും തീരെ വേറെ ഒരു ശരീരമായിത്തീരുന്നു എന്നും നവീനശാസ്ത്രങ്ങൾ പറയുന്നു. ഭൂമിയിൽ നിശ്ചലങ്ങളാണെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുന്ന സമുദ്രങ്ങൾ, പർവ്വതങ്ങൾ മുതലായതുകളുടെ ആകൃതികളും മറുന്നുണ്ട്. മലകളിലും കുന്നുകളിലും കിടക്കുന്ന പാറകൾ, പകൽ സമയത്തു സൂര്യശക്തികൊണ്ടു അത്യന്തം തപിക്കുകയും ആ ചൂടു പോകുന്നതിനു മുമ്പായി രാത്രിയിൽ മഞ്ഞുകൊണ്ടു ശീതമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ ശീതോഷ്ണസംബന്ധംകൊണ്ടു ഈ പാറകളിൽ ചിലതു ശിഥിലമായിത്തീരുന്നു. മറ്റു ചിലതു പൊട്ടി മറിന്നഭിന്നങ്ങളാകുന്നു. വയ്ക്കാലത്തു കുന്നുകളിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന ശക്തിയുള്ള ജലപ്രവാഹങ്ങൾ, പൊട്ടി പൊടിയായി കിടക്കുന്ന കല്ലുകളേയും മറ്റും വലിയ നദീമാറ്റത്തിൽക്കൂടെ കൊണ്ടുപോയി സമുദ്രങ്ങളിൽ ചാടിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം അനന്തസംവത്സരങ്ങൾ കഴിയുമ്പോൾ ഇപ്പോൾ സമുദ്രമുള്ള സ്ഥാനത്തു കരയും കരയുടെ സ്ഥാനത്തു സമുദ്രവും ആയിത്തീരുന്നു. ഇതിന്നിടക്കു ചേറെ ഒരു ദിക്കിൽ ഭൂകമ്പമോ അഗ്നിപർവ്വതത്തിന്റെ പൊട്ടിത്തറിക്കലോ ഒരു വലിയ പട്ടണത്തെ തുന്ദുപ്രദേശമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. സ്വഭാവശക്തികളെക്കൊണ്ടു ലോകത്തിൽ പലല മാരാങ്ങളും ഉണ്ടായിത്തീരുന്നു. ഈ മാരാങ്ങളാകുന്നു പ്രകൃതിയിലുണ്ടാവുന്ന വികാരമെന്നു പറയുന്നത്. ഈ വികാരമുണ്ടാവുന്നതിനു പ്രധാനകാരണങ്ങൾ അഗ്നി, ഇന്ദ്രൻ, സൂര്യൻ ഈ മൂന്നു തേജോവിശേഷങ്ങളാണെന്നു നാം നിരൂപണത്തിൽനിന്നു അറിയുന്നു. ഇനി ഈ മൂന്നു തേജസ്സുകളുടെ പ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കട്ടെ. 'അഥാസ്യകർമ്മഫലനം ചഹവിഷാമാവാഹനംചദേവതാനായച്ചകിഞ്ചിദ്രാർഷ്ടിവിഷയികമഗ്നികണ്ഠതൽ'. അർത്ഥം— ഹവിസ്സുകളെ ധരിക്കൽ, ദേവന്മാരെ ആവാഹിക്കൽ, ഇന്ദ്രിയങ്ങളെക്കൊണ്ടു ബാഹ്യവസ്തുക്കളെ അറിയൽ ഇവ അഗ്നിയുടെ കാര്യങ്ങളാകുന്നു. ഹവിസ്സു് ഏന്നുള്ളതിന്നു സകല

പദാർത്ഥങ്ങൾ എന്നാകുന്നു അർത്ഥം. 'പ്രാണസ്യ അന്നമിദം സർവ്വം എന്നു മനു പറയുന്നുണ്ട്. ദേവൻ എന്നുള്ള ശബ്ദത്തിനും സകല വസ്തുക്കൾ എന്നാണ് അർത്ഥം. ഇതിലേക്കു നിരൂപനചരണം: 'ദാനോ ദാദീപനാദാദ്രോതനാദാ, ദ്യസ്ഥാനോഭവതീതിവാ.' അർത്ഥം:-- ദാനംചെയ്യുന്നതോ, പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതോ, പ്രകാശിക്കുന്നതോ ഭൂലോകത്തിൽ വസിക്കുന്നതോ ദേവനാകുന്നു. ഈ നാലു സംഗതികൾ സത്പശുണത്തിന്റെ കാര്യങ്ങളായതുകൊണ്ടും ത്രിഗുണങ്ങളില്ലാതെ ലോകത്തിൽ ഒരു വസ്തുവും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ദേവശബ്ദം കൊണ്ടു സകല വസ്തുവിനെയും പറയാം. ഹവിസ്സ് എന്നുള്ള ശബ്ദത്തിന്റെയും ദേവൻ എന്നുള്ള ശബ്ദത്തിന്റെയും അർത്ഥങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കി അഗ്നിയുടെ കാര്യങ്ങളെ ഒന്നാകൂടി നോക്കുക. സകല വസ്തുക്കളെ ഭരിക്കൽ, അതാതു വസ്തുക്കളെ യഥോചിതം അതാതു സ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടുപോവുക, ബാഹ്യപ്രത്യക്ഷമുണ്ടാക്കുക ഇതുകൂടിയാണ് അഗ്നിയുടെ കാര്യങ്ങൾ. 'അമാസ്യകർമ്മാസാനപ്രദാനം വൃത്രവധോവാചകാച ബലകൃതിരിന്ദ്രകന്മൈവതൽ.' അർത്ഥം:-- രസങ്ങളെ ദാനംചെയ്യൽ, വൃത്രനെ വധിക്കൽ, ദേഹശക്തി, ഇതുകൾ ഇന്ദ്രകാര്യങ്ങളാകുന്നു: രസം എന്നു വാക്കിന് അനുപദിക്കപ്പെടുന്നതു എന്നാകുന്നു ധാരാപത്ഥം. ബുദ്ധിയെ വിഷയമായിട്ടുള്ളതെല്ലാം രസം എന്നാണ് ഇവിടെ അർത്ഥം. വൃത്രൻ വൃത്രാസുരൻല്ല. വൃത്രൻ മേഘമാകുന്നു. മേഘം എന്നുവെച്ചാൽ ആകാശം, പൃഷ്ഠമലാദികളുടെ സൃഷ്ടിവിഷയത്തിൽ മേഘങ്ങളും അങ്ങിനെ മേഘവരവുന്നതിന്നു യോഗ്യങ്ങളാവുക കഴിയാത്തവയും ആയ വസ്തുക്കളാകുന്നു മേഘം. അതുകൊണ്ടു ഇന്ദ്രപ്രവൃത്തികൾ അതാതു വസ്തുക്കളെ യോജിപ്പിക്കുകയും, യോജിക്കുന്നതിന്നു യോഗ്യങ്ങളല്ലാത്തതുകൾക്കു യോഗ്യത ഉണ്ടാക്കുകയും ദേഹശക്തിയും, മറ്റുമാകുന്നു. 'അമാസ്യകർമ്മാസാനംരശ്മിഭിശ്ചരസധാരണം യച്ചകിഞ്ചിൽ പ്രചഹ്ളിതമാദിത്യകന്മൈവതൽ.' രസങ്ങളെ സപീകരിക്കുകയും ഇതുകളെ രശ്മികളെക്കൊണ്ടു ധരിച്ചിരിക്കുകയും ബുദ്ധിയും ഇതുകൂടാകുന്നു ആദിത്യന്റെ പ്രവൃത്തികൾ. കാലാദികളായിരിക്കുന്ന കാരണങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചാണ് ഇന്ദ്രൻ കാരോ വസ്തുക്കളെ യോജിപ്പിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു അങ്ങിനെയുള്ള കാരണങ്ങളുടെ സമ്മേളി

നം വരുന്നതുവരെ സൂക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരം ആദിത്യനാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ഈ മൂന്നു തേജസ്സുകളുടേയും കായ്കളെ വളരെ സംക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞു. എങ്കിലും ഇവയെ അറിഞ്ഞാൽ ഈ തേജസ്സുകളുടെ കായ്കളെല്ലാം അറിഞ്ഞു എന്നു വിചാരിക്കുന്നത്, ആദ്യത്തെ പതിനാലു സൂത്രങ്ങളെ അറിഞ്ഞാൽ പൂർകരണചിഷയങ്ങളെല്ലാം അറിഞ്ഞു എന്നു പറയുന്നതുപോലെയാകുന്നു. ഈ തേജസ്സുകളുടെ, ആദ്യോത്ഥിതമായും ആധിഭൗതികമായും, ആധിദൈവികമായും ഉള്ള സ്ഥിതികളെ അറിയേണമെങ്കിൽ വേദങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഋഗ്വേദത്തിൽനിന്ന് അഗ്നിയുടെയും യജുർവേദത്തിൽനിന്ന് ഇന്ദ്രന്റെയും സാമവേദത്തിൽനിന്ന് ആദിത്യന്റെയും സ്ഥിതികളെ അറിയേണ്ടതാണ്. ഈ മൂന്നു തേജസ്സുകൾക്കും അഭേദങ്ങളും മറ്റു ചില അവസ്ഥകളും അഥർവണവേദത്തിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കണം. ആദ്യം പറഞ്ഞ മൂന്നു വേദങ്ങൾക്കുള്ള അന്യോന്യസംബന്ധത്തെ ഈ മൂന്നു വേദങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിധിക്കപ്പെടുന്ന യാഗങ്ങളുടെ പ്രയോഗസമ്പ്രദായത്തിൽനിന്ന്, അറിയാവുന്നതാണ്. ഇപ്പോൾ ചെയ്തുവരുന്ന യാഗങ്ങളെല്ലാം ഈ മൂന്നു വേദങ്ങളെക്കൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നവയും ഈ യാഗങ്ങളിൽ ഈ മൂന്നു വേദങ്ങളുടെ ഉപയോഗവും ഉണ്ട്. അഥർവണവേദംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കപ്പെടുന്ന യാഗങ്ങളിൽ അന്യവേദങ്ങളുടെ അപേക്ഷ ഇല്ല. ഇതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ത്രയീ എന്നു ശബ്ദംകൊണ്ടു വേദങ്ങളെ പറയുന്നത്. അഥർവണവേദത്തെ പ്രത്യേകം വേർതിരിച്ചു നിർത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇനിയും ഈ വേദങ്ങളുടെ സ്വരൂപങ്ങൾ അല്പംകൂടി മനസ്സിലാക്കുവാനുണ്ട്. ഈ മൂന്നു വേദങ്ങളുടെ ബാഹ്യാത്മങ്ങൾ പ്രവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവക്ക് ഉപയോഗങ്ങളുള്ളവയാണ്. അഥർവണവേദത്തിന്റെ ബാഹ്യാത്മം ആഭിചാരപ്രവൃത്തികളും ആകുന്നു. നാലു വേദങ്ങളുടെയും ആന്തരാത്മങ്ങൾ നിവൃത്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നവരാൽ അറിവുപ്പെടേണ്ടതുകളാണ്. എങ്കിലും ബാഹ്യാത്മങ്ങൾ കർമ്മന്മാരുടെ ബുദ്ധിക്ക് യോജിച്ചവയായതുകൊണ്ടാണ് സന്യാസിമാർക്കു വേദസംഹിതോപാസന വേണ്ടെന്നുവെച്ചിരിക്കുന്നത്. വേദങ്ങളെപ്പറ്റി അല്പമിവിടെ പ്രസ്തുതിച്ചതിന്റെ താല്പര്യം ഇതാകുന്നു: യാഗങ്ങളുടെ പ്രയോഗസമ്പ്രദായങ്ങളിൽനി

നാം, അതാതു സന്ദർഭങ്ങളിൽ ജ്ഞാപിക്കുകയും ജപിക്കുന്ന മന്ത്രാർത്ഥങ്ങളിൽനിന്നും, നാം, ഈ തേജസ്സുകളുടെ സ്വരൂപങ്ങളെപ്പറ്റി പല തുമറിയേണ്ടതുണ്ട്.

പരവൂർ കപ്പിളിങ്ങാടു നാരായണൻ ഭട്ടതിരി.

ഞങ്ങളുടെ വായനശാല.

മ. പ്രഥമസനമാല:—(2 മുതൽ 5 കൂടി നമ്പരുകൾ; സി. വി. രാമൻപിള്ള അവർകൾ എഴുതിയത്; തിരുവനന്തപുരം ബി. വി. ബുക്കുഡിപ്പോയിൽനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്; വില നന്നാലണം.)

ഒരു കവിയുടെ ജീവിതത്തെ ഏകദേശം വസന്തകാലത്തോടുപമിക്കാവുന്നതാണ്. വാസനാത്മകമായ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തെ കാട്ടിക്കൊടുക്കുക എന്ന ധർമ്മം വസന്തത്തിന്നെന്നപോലെ കവിജീവിതത്തിന്നും ഉള്ളതാണല്ലോ. വസന്തത്തിൽ, അത്യുഗ്രമായ പരിമളധാരണിയെ പാടേ പരത്തുന്ന ഉൽകൃഷ്ടപ്പൂപ്പുങ്ങൾ വിടരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ട്. അതുപോലെ ഒരു കവിയുടെ ജീവിതത്തിലും, ബന്ധദാർശ്യദികളാൽ ദുഃഖഗാഢമായ കൃതികൾ ആവിർഭവിക്കുന്ന ഒരു കാലമുണ്ട്. വസന്തകാലത്തെ ആ പരപ്പഭംഗം മധുരമാണെന്നു കരുതുന്നവർക്കെന്നപോലെ, കവിജീവിതത്തിലെ ആ പ്രകൃഷ്ടാംശം രസലോലുപനാരായ സഹൃദയന്മാർക്കും സുഖസേവ്യമല്ല. എന്നാൽ, യൗവനത്തിലെ ആ തള്ളിപ്പ് ഒന്നൊതുങ്ങി, അനുഭവമണിയമായ വസന്തപരിണാമത്തിൽ സുകുമാരമായ ചില കസുമങ്ങൾ അങ്ങമിങ്ങമായി വിടർന്നു തുടങ്ങുന്നതുപോലെ, 'സോഹിത്യസംരംഭമെല്ലാം ശമിച്ച് നിവ്വാണമായി' കിടക്കുന്ന കവിജീവിതത്തിലെ ശാന്തഭാഗത്തിലും 'ചെറുതേൻ' നിറഞ്ഞ ചില ചെറുകൃതികൾ ഉരുവിക്കുന്നു. അവയെത്ര രസികജനങ്ങൾക്കു രസായനമായിട്ടുള്ളത്. അങ്ങിനെയുള്ള ചില ചെറുകൃതികളാണ്, മാർത്താണ്ഡവർ-ധർമ്മരാജ-പ്രേമാമൃതം

മുതലായ പ്രൗഢഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രണേതാവായ സി. വി. രാമൻ പിള്ള അവർകൾ ഇപ്പോൾ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പ്രഫസനങ്ങൾ എന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. 'പണ്ടത്തെ പാച്ചൻ' (2), 'ചെറുതേൻ കൊളംബസ്' (3) 'കയ്യൂളുണ്ണൻ കടശിക്കൈ' (4), 'ഡാക്ടർ കിട്ടിയ ലിച്ച്' (5) എന്നുള്ള നാലു പ്രഫസനങ്ങളും വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. ഹാസ്യപ്രധാനങ്ങളായ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ ശൃംഗാരാദിരസങ്ങളെ നിബന്ധിച്ചാലുണ്ടാവുന്ന ഭംഗി കാണേണ്ടവർ ഇവ തീർച്ചയായും വായിക്കേണ്ടതാണ്. കേരളീയ സമുദായത്തിൽ കടന്നു കൂടീട്ടുള്ള വൈദേശികദമത്തെപ്പറ്റി, അറിവുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായം എന്താണെന്നും ഇതു നോക്കിയാലറിയാം. ചഴിഞ്ഞു നോക്കുന്നവർ കണ്ടുപിടിക്കാവുന്ന ഭില്ലഭം ചില സ്തൂനതകൾ ഇതിലുണ്ടായിരിക്കാമെങ്കിലും അതത്ര സാരമാക്കാറില്ല. ഗുണഭൂയിഷ്ഠമായ ഈ കൃതികൾ ഈ യുദ്ധകാലത്തുകൂടി ഒന്നാന്തരം കടലാസ്സിൽ ഭംഗിയായി അച്ചടിപ്പിച്ച ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോക്കർരുടെ ഡെയ്റ്റും ഭട്ടും അസ്ഥാനത്തിലല്ല.

൨. നന്മൂതിരിമാർ:- (പ്രസാധകൻ പാഠയിൽ രാമൻ നമ്പൂതിരി അവർകൾ [യോഗക്ഷേമവായനശാലാ സിക്രട്ടറി] തൃശ്ശിവപേരൂർ; വില ക. 1)

നന്മൂതിരിമാരുടെ പൂർവ്വചരിത്രം, സമുദായനടവടികൾ, സാഹിത്യസമ്പത്ത് എന്നു തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങളും നിരൂപണങ്ങളും അടങ്ങിയ ഒരു സാമുദായികഗ്രന്ഥമാണിത്. ഇതിലുള്ള എടുപന്ത്രാസങ്ങളിൽ എല്ലാം നല്ലവതന്നെയാണെങ്കിലും ഇതിൽ ചിലത് എല്ലാവരുടേയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കത്തക്കവിധം അത്ര വളരെ വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളാണ്. ചിറയ്ക്കൽ രാമവർമ്മ വലിയ രാജാവവർകളുടെ വക്താവായ 'നന്മൂതിരിമാരും പെരുമാക്കന്മാരും' എന്ന ദീർഘചമ്പുസം കേരളത്തിലെ പ്രാചീനഭരണസമ്പ്രദായത്തെയും, അവയുടെ ഗുണദോഷങ്ങളേയും, ആ ഭരണക്രമം പോയി വിദേശത്തുനിന്നു പെരുമാക്കന്മാരെ കൊണ്ടുവന്ന് രാജാക്കന്മാരായി വാഴിക്കുവാനുണ്ടായ കാരണങ്ങളേയും, അവരുടെ ഭരണമരകളേയും, തൽഫലങ്ങളേയും വിശദമായി വിവരിക്കുന്ന ഒരു ചരിത്ര

മാണ്. 'നന്മുതിരിമാരും സാഹിത്യവും' (എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ എം. എ.) എന്ന ഉപന്യാസം കേരളസാഹിത്യത്തിനും നന്മുതിരിമാരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ ഫലിതമയമായി വർണ്ണിക്കുന്ന ഒരു ലേഖനമാണ്. 'നന്മുതിരിമാരുടെ ഗ്രാമങ്ങൾ' (എ. കെ. ടി. കെ. എം. വലിയ നാരായണൻ നന്മുതിരിപ്പാട്) എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ പഴയ ഗ്രാമങ്ങളുടെ ചരിത്രം വളരെ ഭംഗിയായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. 'നന്മുതിരിമാരുടെ ജീവിതസമ്പ്രദായ'ത്തിൽ (കാവിൽ അവിഞ്ഞിക്കാട്ടു ഭവദാസൻ ഭട്ടതിരിപ്പാട്) നിന്നു കേരളത്തിലെ ഇതരസമുദായക്കാർക്കു് ആല്പ്രാത്മികങ്ങളായ അനേകസംഗതികൾ പഠിക്കുവാനുണ്ട്. ആകപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ, ഈ പുസ്തകം നന്മുതിരിമാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള നവീനമായ ഉണർച്ചക്കു മതിയായ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. എന്നാൽ നവീനമായ ഈ ഉണർച്ചയെ ശരിയായ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെ നയിക്കുന്നതിന്നു കുറെ ക്ലേശമുണ്ട്. ഇതിനെപ്പറ്റി പ്രഫസർ രാജരാജവർമ്മ അവർകൾ സാഹിത്യസംബന്ധമായ തന്റെ ഉപന്യാസത്തിൽ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:— 'ദൈവം നമ്മുടെ ആയുഷ്കാലം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് പ്രബലങ്ങളായ രണ്ടു പരിഷ്കാരങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ഇടഞ്ഞു കടിപടികൂടുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിലാകുന്നു. അവയിൽ ഒന്ന് നാട്ടിൽ ഉണ്ടായി വളർന്നു ചിലർ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ക്ഷയിച്ചു ദുർബ്ബലപ്പെടാത്തതും, നേരെ മരിച്ചു പ്രായാധിക്യത്താലും വിശേഷജ്ഞാനത്താലും പൂജ്യത സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളതും ആകുന്നു; മറോതു പാശ്ചാത്യദേശത്തു നിന്നു വന്നു ദുഃഖത്തെ ആകട്ടെ ദോഷത്തെ ആകട്ടെ വകവെക്കാതെ ലോകത്തെ എല്ലാം സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളെക്കൊണ്ടുലകരിക്കുന്ന ഒരു പ്രസന്നമായ സ്വസ്ഥിവാദത്തോടുകൂടെ യൌവനപ്രാഭവത്തിൽ മരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ പൊതുജനക്കേമം ഈ മത്സരത്തിന്റെ പരിണാമത്തിന് ആയത്തമായിരിക്കുന്നു. രണ്ടുപക്ഷത്തിലുമുള്ള ബലത്തെ നമുക്കു ഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഭൂതത്തെ മിഥ്യയാക്കാതെ അതിന്റെ അനുഗാമിയായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്ന ഒരു ഭവിഷ്യത്തോടുകൂടെ നമ്മുടെ വർഗ്ഗക്കാർക്കു് നിത്യതയെ സപ്തീകരിക്കുന്നതായ ഒരു മട്ടിലേക്കു ഈ മത്സരത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലസാനത്തെ നയിപ്പിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ കൃത്യം."

൩. സ്വയംഭരണത്തിനുള്ള അർഹത:-- (82-ാമത്തെ ഭാ
രതമഹാജനസഭയിൽ വെച്ച് ആനിബസൻറു ചെയ്ത അദ്ധ്യക്ഷപ്ര
സംഗം; ഹോംറൂൾ ആപ്പീസ്സു, കോഴിക്കോട്; വില 6-ണ.)

ഇതു രാജ്യകാര്യസംബന്ധമായ ഒരു പുസ്തകമാകയാൽ അ
ധികമായൊന്നും ഞങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.
ആനിബസൻറു മദാമ്മയ്ക്കുള്ള അസാധാരണമായ അറിവ് ഇതിൽ
ധാരാളമായി പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ ഉ
പയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഷ ഒരുവിധം പ്രൌഢവും ഗുണഭൂയിഷ്ടവും ആ
ണ്. എന്നാൽ രാജ്യകാര്യസംബന്ധമായ സാങ്കേതികപദങ്ങൾക്കു
ശരിയായ സംസ്കൃതപദം പ്രയോഗിക്കുവാൻ പരിഭാഷകൻ ചെയ്തിട്ടു
ള്ള ശ്രമം പല ദിക്കിലും അസ്ഥാനത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നാണ് തോന്നു
ന്നത്. നാട്ടുഭാഷകളെ പരിഷ്കരിക്കേണ്ട കാര്യത്തിൽ ആനിബ
സൻറു ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു:— “പുതുതായി ല
ഭിക്കുവാൻപോകുന്ന അധികാരങ്ങൾക്കു നമ്മുടെ നാട്ടുകാരെ അർ
ന്മാരാക്കിത്തീർക്കുവാൻ നാം ചെയ്യേണ്ടതായ ഉപക്രമപ്രയത്നങ്ങൾ
പലതും ഉണ്ട്. ഒന്നാമതായി രാഷ്ട്രീയവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി നാട്ടു
കാർഷ്ഠ്യങ്ങൾ ഈ വിഷയങ്ങളെ സ്വന്തഭാഷയിൽ അവർക്കു
പറഞ്ഞുകൊടുക്കണം. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളെ മാത്രഭാഷയിൽ വിവ
രിച്ചുകൊടുത്താലേ ഈ സംഗതികൾ അവരുടെ മനസ്സിലും ഹൃദയ
ത്തിലും നല്ലവണ്ണം പതിയുകയുള്ളൂ. ഇപ്പോൾതന്നെ, അല്ലെങ്കിൽ കു
റെകഴിഞ്ഞിട്ട്— എത്രകണ്ടു വേഗത്തിൽ ചെയ്യാമോ അത്രകണ്ടു
നല്ലതാണ്— ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെ ഭാഷയ്ക്കനുസരിച്ചു പല ദേശങ്ങളാ
യി വിഭാഗിയ്ക്കേണ്ടിവരും. കാനഡ രാജ്യനിവാസികൾ ഫ്റഞ്ചുഭാ
ഷയും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നവോലെ നമുക്കും കു
റെകാലത്തെക്കു രാജ്യഭരണാവശ്യത്തിനായി രണ്ടു ഭാഷകൾ വേണ്ടി
വരും. ഇതിൽ ഒന്ന് ഇംഗ്ലീഷും മറേത് ഓരോ രാജ്യത്തിനു പറ്റു
ന്നതായ സ്വന്തഭാഷയുമായിരിക്കണം. ഈ വിധം ഭാഷയിൽ ചി
ല പുതിയ നിയമങ്ങൾ എപ്പെടുത്തിയാലേ പൊതുജനങ്ങൾക്കു രാ
ഷ്ട്രീയവിഷയങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.” ഈ സ്ഥി
തിക്കു രാജ്യകാര്യസംബന്ധമായ പുസ്തകങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്ന പ
രിഭാഷകന്മാർ കുറെ അധികം മനസ്സിയത്തേണ്ടതുണ്ടെന്നു പറയേ
ണ്ടതില്ലല്ലോ.

स्वत एवाभिव्यक्तत्वात् । प्रमाभिव्यज्यमानं ब्रह्मचैतन्यमेव प्रमेयमिति भावः । वस्तुतो ब्रह्म बृहत् जगदुपादानमिति यावन् । तथा च जीवस्य जगदुपादान-त्वपक्षे विषयावच्छिन्नस्य तस्यैव प्रमेयत्वमिति ध्येयम् । ज्ञातं अभिव्यक्तम् । ननु चक्षुरादीनामपि प्रमाणत्वसंभवान् दर्शनान्तरेषु उक्तत्वाच्च तदनुक्त्या न्यूनत्वमिति चेन्न । वृत्तिज्ञानस्य चक्षुरादिमिश्रितत्वेन तत्प्रमाणत्वोक्त्या चक्षुरादेरपि तद्भावात् प्रमासामान्यं प्रति करणस्य प्रकृते वाच्यत्वान् ॥

न्या-र-व्या— मनस्संयुक्तेन्द्रियविषयसन्निकर्षस्य चाक्षुषादिहेतुत्वेन चाक्षुषादिमनोवृत्तेः विषयसंयुक्तत्वमावश्यकमित्युक्तमाक्षिप्य तेनैव हेतुत्वेन तत्साधयन् सचेत्यादिग्रन्थमवतारयति । नन्विति मनस इन्द्रियसंयुक्तत्वेपीति मनस्संयुक्तेन्द्रियविषयसन्निकर्षस्य चाक्षुषादिहेतुत्वेन घटादिसंयुक्तेन्द्रिये मनस्संयोगस्यावश्यकत्वेनापीत्यर्थः । तत्संभवादिति तथा च विषये मनस्संयोगाभावेपि न मनस्संयुक्तेन्द्रियसंयोगानुपपत्तिरिति न तदनुपपत्त्या तत्सिद्धिरिति भावः । घटादिविषयकसाक्षात्कारस्य घटाद्यवच्छिन्नचैतन्याभिन्नप्रमावृत्तचैतन्यरूपत्वं न स्वीक्रियते किञ्च इन्द्रियजन्यघटादिविषयकमनोवृत्तिरूपत्वम् । तथा च नतत्साक्षात्कारानुपपत्त्या विषये मनस्संयोगसिद्धिरिति समाधत्ते विषयाकाराया इति । विनिगमकाभावादिति मनस्संयुक्तेन्द्रियाविषयसंयोगस्य चाक्षुषादिहेतुत्वेनावश्यको यो घटादिसंयुक्तेन्द्रिये मनस्संयोगः स विनिगमकाभावात् । घटादिसंयुक्तभागावच्छेदेनापीति मनसो घटादिविषयसंयोगोप्यावश्यक इति भावः । कार्यतासम्भवात् कार्यतासत्वात् वहिर्निर्गमस्य घटादिस्वविषयदेशगमनस्यावश्यवाच्यत्वेनेति । अन्यथा घटादिस्वविषयाणां दूरदेशस्थत्वेन चाक्षुषाद्यवच्छेदकत्वासंभव इति भावः । घटादिसंयोगस्यापि संभव इति घटादिदेशगमने सति सामग्रीसत्वात् तत्संयोगोपि भवतीति भावः । सैवेति चाक्षुषादेर्घटादिविषयकत्वसिध्यन्यथानुपपत्तिरेवेत्यर्थः । मानाभावादिति न च विशिष्टज्ञानं प्रति विशेषणज्ञानस्य हेतुत्वान् घट इत्यादि विशिष्टप्रत्यक्षात् प्राक् घटत्वादिरूपविशेषणज्ञानमावश्यकं तच्च निर्विकल्पकं विना न संभवतीति निर्विकल्पकमावश्यकमिति वाच्यम् । विशिष्टज्ञानं प्रति विशेषणज्ञानहेतुत्वस्यैवाभावात् । न च तद्धेतुत्वाभावे घट इत्यादिप्रत्यक्षस्य घटत्वा-

दिविशिष्टविषयकत्वं पर्वतो वह्निमानित्यनुमित्यादेः वह्न्यादिविशिष्टविषयकत्वं च न स्वात् । विशिष्टविषयकत्वस्य कस्यापि कार्यतानवच्छेदकत्वादिति वाच्यम् । सन्निकर्षपरामर्शादिनैव तत्संभवान् । घटत्वादिविशिष्टविषयकप्रत्यक्षं प्रत्येव सन्निकर्षस्य साध्यविशिष्टपक्षादिविषयकानुमित्यादिकं प्रत्येव परामर्शादेश्च हेतुत्वांगीकारेण घटत्वादिविशिष्टविषयकत्वस्य सन्निकर्षादिकार्यतावच्छेदकत्वादिति भावः । ननु घटत्वादिप्रकारकप्रत्यक्षं कदाचित् किञ्चिद्रूपेण घटत्वादिप्रकारकमुत्पद्यते कदाचिच्च स्वरूपतो घटत्वादिप्रकारकं तद्व्यवस्थापकतया किञ्चिद्रूपेण घटत्वादिप्रकारकप्रत्यक्षं प्रति किञ्चिद्रूपेण घटत्वादिविषयकज्ञानं कारणं स्वरूपतो घटत्वादिप्रकारकप्रत्यक्षं प्रति स्वरूपतो घटत्वादिविषयकज्ञानं कारणमिति कार्यकारणभावद्वयमङ्गीकार्यम् । न च सन्निकर्षस्य तद्व्यवस्थापकत्वं संभवति । तेनोभयविधप्रत्यक्षस्यापि जननादुभयविधप्रत्यक्षसाधारण-घटत्वादिप्रकारकप्रत्यक्षत्वावच्छिन्नं प्रत्येव तद्धेतुत्वस्योपगन्तव्यत्वात् । तथा च घट इत्यादिस्वरूपतो घटत्वादिप्रकारकप्रत्यक्षात् पूर्वं स्वरूपतो घटत्वादिविषयकज्ञानस्यावश्यकतया निर्विकल्पकं विना तदसंभवात् निर्विकल्पकासीद्धिः । न च स्वरूपतो घटादिप्रकारकप्रत्यक्षं प्रति स्वरूपतो घटत्वादिविषयकज्ञानहेतुत्वं न स्वीक्रियते किंतु किञ्चिद्रूपेण घटत्वादिप्रकारकप्रत्यक्षं प्रति किञ्चिद्रूपेण घटत्वादिविषयकज्ञानहेतुत्वमेव । घट इत्यादौ स्वरूपतो घटत्वादिप्रकारकत्व तु किञ्चिद्रूपेण घटत्वादिप्रकारकत्वप्रयोजककिञ्चिद्रूपेण घटत्वादिविषयकज्ञानाभावसहितघटत्वादिप्रकारकप्रत्यक्षकारणसन्निकर्षादिप्रयोज्यमिति वाच्यम् । एवमपि जातिमान् घट इत्यादिप्रत्यक्षे स्वरूपतो घटत्वादिप्रकारकत्वस्य नोक्तरीत्या निर्वाहः । किञ्चिद्रूपेण घटत्वादिप्रकारकत्वप्रयोजकस्य किञ्चिद्रूपेण घटत्वादिविषयकज्ञानस्य सत्त्वेन तदभावसहितसन्निकर्षाद्यभावादिति तादृशप्रत्यक्षे स्वरूपतो घटत्वादिप्रकारकत्वनिर्वाहाय स्वरूपतो घटत्वादिप्रकारकप्रत्यक्षं प्रति स्वरूपतो घटत्वादिविषयकज्ञानहेतुत्वस्याप्यावश्यकत्वादित्याशङ्कते न चेति । विजातीयेति जातिविशेषविशिष्टेत्यर्थः । उक्तविषयताकधीति स्वरूपतो घटत्वादिप्रकारकप्रत्यक्षेत्यर्थः । ननु एवमपि सन्निकर्षे वैजात्यद्वयं कल्पयित्वा तत्रैकवैजत्यविशिष्टसन्निकर्षः किञ्चिद्रूपेण घटत्वादिप्रकारकप्रत्यक्षं प्र-

എല്ലാ കാലം ചെയ്യുന്നതായാലും ആരെയും ഉദ്ദേശിക്കാതെ ചെയ്യാൻ അതിന്റെ ഫലം വേദാന്തമെന്നാണ്. ബാലശങ്കര, വാലീപിക, ആചാരസംഗ്രഹം, കാലീപിക മുതലായ അനേക ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും പ്രമാണശ്ലോകങ്ങൾ സന്ദർഭോചിതപോലെ ഇതിൽ എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പുസ്തകം ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അതിമതപാഠങ്ങൾ വിടരണമെന്നുവരുന്ന കേരളീയർക്കും വിശേഷിച്ചു കേരളീയബ്രാഹ്മണർക്കും വളരെ പ്രയോജനകരമായിട്ടുള്ളതാണ്.

മലയാളപത്രങ്ങളിൽ ഭേദമനുഭവമുള്ളവർ ഉടങ്ങി പത്രാധിപന്മാർ വരെയുള്ള പല പണിപ്പാടും അറിയേണ്ടുന്ന അനവധികാര്യങ്ങൾ ഇതിലുണ്ട്. ഇപ്പോഴത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള വായിക്കേണ്ട ഒന്നാണ്. പത്രങ്ങൾ, മരണികൾ മുതലായ വാഹനങ്ങളുടെ ഇതിൽ വായിച്ചു രസിപ്പാനും ഗ്രന്ഥിപ്പാനും ഏറെ സംഗതികളുണ്ട്.

കാവ്യം, ശാസ്ത്രം, പൂർണ്ണം, ഇതിഹാസം, ബൃഹത്തം,

സാഹിത്യം, സംഗീതം, കലാവിദ്യ, വൈദ്യം, ജ്യോതിഷഗണിതം.

നോവൽ, കഥ, പ്രബന്ധങ്ങൾ, നാടകം, പ്രമസനം, കിളിപ്പാട്ടുകൾ, തുള്ളലുകൾ, കഥകളി.

എന്നുവേണ്ട എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും വില്ലനുകളുണ്ട്.

1. മംഗളോദയം മാസിക.
2. കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടം.
8. മംഗളോദയം ബുക്കഡിപ്പോ.
1. മംഗളോദയം വ്യാഖ്യാനശാല.

ഇവയെ സംബന്ധിച്ച അധികവിവരം വേണ്ടുന്നവർ അപേക്ഷിക്കേണ്ടും മേൽ വിലാസം:—

THE MANAGER,
MANGALODAYAM CO. LTD
TRICHUR.

മലബാറി ജലസേചനപ്പതികറിനമല്ലാത്ത പ്ലേസ്.

ഈ രോഗങ്ങൾക്കുള്ള ഗുളികകൾ നിലനിന്നത്തെയും ക്ഷീണത്തെയും അകറ്റുന്ന ഗുളികകൾ.

കൃഷിയും ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ വിശേഷതമായ പാൽപ്പൊടി ചർമ്മരോഗങ്ങൾക്കുള്ള തൈലം ഇതുകൊല്ലാം വില്ലാൻ തയ്യാർ.

Dr. H. L. BATLIWALA,
P. O. WORLI—BOMBAY

മംഗളോദയം കമ്പനി

കൂപ്പം, തൃശ്ശിവപേരൂർ.

1980-ലെ 4-ാം ഘട്ടലക്ഷനായ കൊച്ചി കമ്പനി റെഗുലേഷനനുസരിച്ചു

റജിസ്ട്രാക്കപ്പെട്ടതു.

മൂലധനം ഉറപ്പിക 1,00,000

ഈ മൂലധനത്തെ ഷേയർ 1000 ഉറപ്പിക വീതം 10,000

ഷേയറുകളായി ഭാഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഡയറക്ടർമാർ.

- 1 മഹാമഹിമശ്രീ കൊച്ചി 9. റാജർ രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻതിരുമനസ്സുകൊണ്ട്
- 2 ബ്രഹ്മശ്രീ എ.കെ.ടി കെ.എം. ചെറിയ നാരായണൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് അവർകൾ
- 3 ,, മാത്തൂർ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
- 4 ,, കരിയന്നൂർ മനയ്യൽ വാസുദേവൻ നമ്പൂതിരി ,,
- 5 ,, കൂർ ലാമോദരൻനമ്പൂതിരിപ്പാട് ,,
- 6 മ.രാ.രാ. ബ്രഹ്മരേണുപ്പെട്ട കവളപ്പാറ മൂപ്പിൽ നായർ ,,
- 7 ,, ചങ്ങരംകോത കൃഷ്ണൻകുഞ്ഞാവ് ,,
- 8 ,, ടി. സി. കൃഷ്ണമേനോൻ ,,
- 9 ,, കെ. കുഞ്ഞൻരാജാ ,,

ആഡിറ്റർ—പി. തജത്താമയ്യർ.

ലിഗൽ അഡ്വൈസർ—കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിനായ അവർകൾ ബി.എ., ബി.എൽ.;

ഫൈനാൻസിങ്ങ് വകീൽ; തൃശ്ശിവപേരൂർ

മാനേജർ—സി. കുഞ്ഞിരാമൻമേനോൻ.

കമ്പനിയുടെ മൂലധന ഉദ്ദേശങ്ങൾ.

1 വളരെ ഉപകാരപ്രദങ്ങളും, ദീർഘങ്ങളും, ഇതുവരെ അച്ചടിക്കാത്തവയായ വിവിധവിഷയങ്ങളിലുള്ള സംസ്കൃതപുസ്തകങ്ങളും മലയാളപുസ്തകങ്ങളും, പരിഷ്കരിക്കാൻ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനും, മറ്റു പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ധ്യക്ഷനായ വിധത്തിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനും അച്ചടിക്കാത്തവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഞ്ഞൻറ മുതലായ പ്രവൃത്തികൾ സുകമാരീതിയിൽ നടത്തേണ്ടതിനും റേഡിയോയും ഉയന്ന സ്ഥിതിയിൽ കമ്പനിയവകയായ കോളകല്ലുറ്റം അച്ചടിക്കാത്ത പരിഷ്കരിച്ചു നന്നാക്കുക.

2 റേഡിയോകൾക്കും, മലയാളത്തിലും, ഇംഗ്ലീഷിലും മിതമായ നിരക്കിനേൽ സകല അച്ചടിച്ചുപ്രവൃത്തികളും പൂർത്തിയാക്കി നടത്തിക്കൊടുക്കുകയും സാദാചരം (സ്റ്റേഷനറി) മുതലായ സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുകയും വാങ്ങിയും വ്യാപാരം നടത്തുകയും ചെയ്യുക.

3 മംഗളോദയം മാസിക അതിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ ഉഷ്കൃഷ്ണസ്ഥിതിയിൽ സാധിക്കത്തക്കവണ്ണം വരിച്ചുവരിച്ചു നടത്തുകയും ചെയ്യുക.

4 വലിയ അളവിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങിയും അച്ചടിച്ചും കമ്പനി വക ഇപ്പോഴുള്ള ബുക്കഡെപ്പോർട്ട് വരിച്ചുവരിക.

ഷേയർകൾ ഇനിയും വില്പനയാണുണ്ട്. ഷേയർ ചേയറായ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു നമ്പാ രേഖാമൂലമായി ഉടനെ മാനേജർ അറിവുകൊടുക്കേണ്ടതാണ്.